

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

ROČNÍK XXIII | 3 | 2017 |

NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

**OSTRÉ ČEPELE ODOLNÉ
CHEMICKÝM LÁTKÁM?**

METHOXFENIDIN

**FILIPÍNSKÁ
„DROGOVÁ VÁLKA“**

**SPECIFICKÉ PORUCHY UČENÍ
JAKO MOŽNÝ DŮSLEDEK
NELEGÁLNÍ VÝROBY NARKOTIK**

**MEZINÁRODNÍ
FORENZNÍ DATABÁZE „RELIÉF“
3. ČÁST**

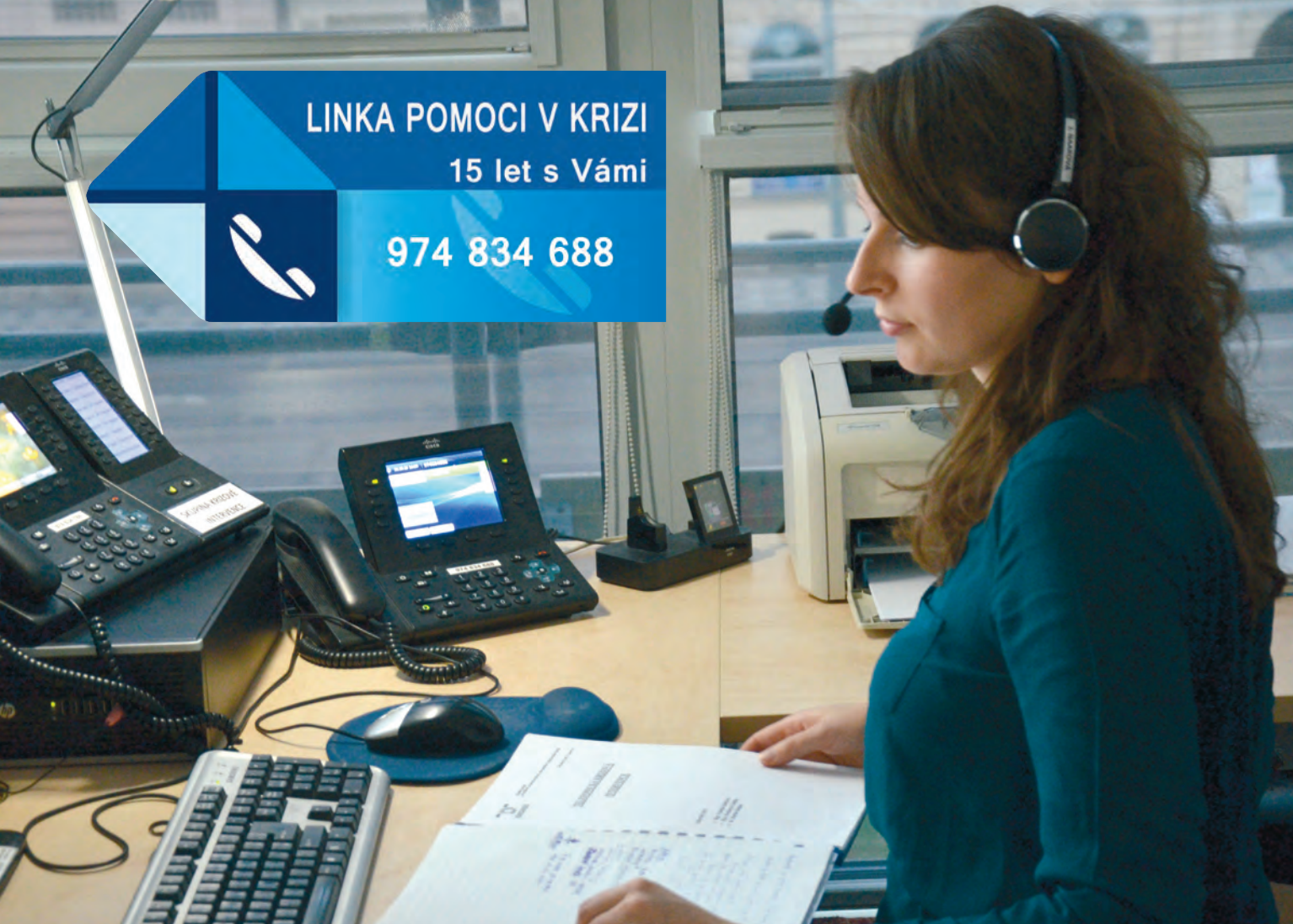
LINKA POMOCI V KRIZI

LINKA POMOCI V KRIZI

15 let s Vámi

974 834 688

Poskytujeme psychickou podporu a poradenství
pro příslušníky a zaměstnance
bezpečnostních sborů a armády.

Nezůstavejte v tom sami.

Ozvěte se dříve, než bude pozdě.

Podrobnější informace na:
www.policie.cz/pomoc

Nebojte se kdykoliv zavolat s čímkoliv.

LINKA POMOCI V KRIZI
anonymní & nonstop

974 834 688

linkapomoci

pomoc.ski@pcr.cz

DRUGS & FORENSICS BULLETIN NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

Vědecká rada: **Předseda vědecké rady:** prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc. (VŠCHT Praha), **Členové:** prof. Ing. Karel Ventura, CSc. (FCHT UPCE), pplk. RNDr. Michael Roman (KÚP), MUDr. Tomáš Páleníček, Ph.D. (NUDZ), plk. JUDr. Ing. Marek Blažejovský, Ph.D. (Vyšší policejní škola a Střední policejní škola MV v Praze), **Redakční rada:** **Redakce:** plk. Mgr. Jakub Frydrych (NPC SKPV PČR), plk. JUDr. Břetislav Brejcha (NPC SKPV PČR), plk. Mgr. Miroslav Hrachovec (NPC SKPV PČR), Ing. Martin Kuchař, Ph.D. (VŠCHT Praha a NPC SKPV PČR), Ing. Petr Kočí (NPC SKPV PČR), Mgr. Karel Lehmert, Ph.D. (CBRN VAKOS XT), por. Ing. Martin Látal (CPJ), Doc. PhDr. Miroslav Nožina, Ph.D. (Ústav mezinárodních vztahů Praha), Mgr. Jaroslav Šejvl (Klinika adiktologie 1. LF UK a VFN v Praze), **Vedoucí redakce:** kpt. Bc. Petr Procházka (NPC SKPV PČR), **Grafické zpracování obálky:** Iva Holbová, **Jazyková korektura:** Mgr. Michaela Macháčová, **Vydavatel:** Policie České republiky, Národní protidrogová centrála Služby kriminální policie a vyšetřování, **Tiskne:** Tiskárna MV, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, **Předplatné a distribuce:** A.L.L. production, s. r. o., P. O. Box 732, 111 21 Praha 1, tel.: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, **Předplatné a distribuce do zahraničí:** MediaCall, s. r. o., Vídeňská 995/63, 639 00 Brno, tel.: 532 165 165, e-mail: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Cena jednoho čísla:** 80 Kč (vychází 4x ročně), **Cena za roční předplatné:** 320 Kč (Cena je uvedena včetně DPH a poštovného), **Adresa pro zaslání příspěvků:** Policejní prezidium České republiky, poštovní příhrádka 62/NPC, 170 89 Praha 7, e-mail: petr.prochazka5@pcr.cz.

Za věcnou správnost příspěvků ručí autor. Příspěvky podléhají recenznímu řízení. Nevyžádané příspěvky se nevrací. Přetisk či jiná reprodukce obsahu je povolena pouze s písemným souhlasem redakce. Podávání novinových zásilek povolila: Česká pošta, s. p., Odštěpný závod Praha, č.j.: 6119/96 ze dne 15. 10. 1996, Povoleno MK ČR – 7834, ISSN 1211-8834.

Foto na titulní stránce: VAKOS XT.

Editor-in-Chief: Petr Procházka, **Editors:** Jakub Frydrych, Břetislav Brejcha, Miroslav Hrachovec, Martin Kuchař, Petr Kočí, Karel Lehmert, Martin Látal, Miroslav Nožina, Jaroslav Šejvl, **Board of Science:** Jiří Straus (head), Karel Ventura, Michael Roman, Tomáš Páleníček, Marek Blažejovský, **Graphic Editor:** Iva Holbová, **Text Correction:** Michaela Macháčová, **Publisher:** Police of the Czech Republic, National Drug Enforcement Agency of the Service of Criminal Police landline: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, www.predplatne.cz, **Overseas Subscription landline:** 532 165 165, email: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Print:** Ministry of Interior Prints, P. O. Box 10, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, Printed quarterly. **Manuscript Submission:** Police Presidium of the Czech Republic, P. O. Box 62/NPC, 170 89 Prague 7, Czech Republic; e-mail: omp@npdc.cz

Authors themselves are responsible for factual correctness. All papers are subject to peer review process. Unaccepted papers are not returned. All rights reserved. No part may be reproduced in any form without the express written permission of the Editorial Board. Neither the author nor the publisher assumes any responsibility for the use or misuse of information contained in this magazine.

Distribution allowed by the Czech Post no. 6119/96 (10/15/96), Ministry of Culture Permission no. 7834, ISSN 1211-8834

OBSAH:

METHOXFENIDIN METHOXPHENIDINE <i>Bronislav Jurásek, Martin Kuchař</i>	3
FILIPÍNSKÁ „DROGOVÁ VÁLKA“ PHILIPPINES' „WAR AGAINST DRUGS“ <i>Miroslav Nožina</i>	8
NEZÁKONNÉ NAKLÁDÁNÍ S ODPADY ILLEGAL HANDLING WITH WASTE <i>Iveta Šobrová Paumová</i>	14
DROGOVÁ KRIMINALITA A VYBRANÉ MOTIVY TETOVÁNÍ DRUG CRIMINALITY AND CHOICE OF TATTOO <i>Barbora Vegrachtová</i>	18
SPECIFICKÉ PORUCHY UČENÍ JAKO MOŽNÝ DŮSLE- DEK NELEGÁLNÍ VÝROBY NARKOTIK SPECIFIC LEARNING DISORDERS AS A POSSIBLE CONSE- QUENCE OF ILLICIT DRUG MANUFACTURING <i>Karel Lehmert, Martin Hýbl</i>	24
MEZINÁRODNÍ FORENZNÍ DATABÁZE „RELIEF“ – 3. ČÁST INTERNATIONAL FORENSIC DATABASE „RELIEF“ – PART 3 <i>Jan Hořínek</i>	31
LINKA POMOCI V KRIZI CRISIS INTERVENTION HELPLINE <i>Milan Mádr</i>	36
PROTIDROGOVÁ POVÍDKA ANTIDRUG STORY <i>Barbora Kudláčková</i>	43
OSTRÉ ČEPELE ODOLNÉ CHEMICKÝM LÁTKÁM? OIL BLADES RESISTANT TO CHEMICAL SUBSTANCES? <i>Karel Lehmert</i>	46

Úvodník

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

babí léto je v plném proudu a na rozdíl od většiny lidí, kteří žijí odpočinkem a relaxují, nelegální drogový byznys samozřejmě žádné období dovolených nezná. O to nesnadnější je náš úkol, totiž, nabídnout vám číslo Bulletinu s tak zajímavou obsahovou skladbou, že vás zaujme.

Zdánlivě stojaté vody trendů nelegálních drogových trhů mají svou dynamiku, která se v poslední době zřetelně projevuje v renezanci zájmu o tabletované amfetaminy tzv. „extáze“ s vysokým obsahem účinné látky MDMA a zejména fenoménem, který pocituje celá střední Evropa – zvýšenou aktivitou srbských zločineckých skupin v mezinárodním obchodu s kokainem a marihuanou. Aktivita spojené s velkoprodukcí metamfetaminu a jeho následným vývozem z České republiky jsou setrvalým trendem, který se doposud v růstu nezastavil a je stimulován vysokou poptávkou v západní Evropě a Skandinávii.

Jako obvykle vám prostřednictvím jednotlivých článků nabízíme možnost nahlédnout do reálných mechanismů a souvislostí drogového zločinu i obecně odborné informace o drogách takových, jaké jsou. Příjemné letní čtení.

*plk. Mgr. Jakub Frydrych
ředitel NPC SKPV PČR*

Editorial

Dear readers,

The Indian summer is being in full swing and unlike most relaxing people the illegal drug business knows certainly no holiday time. Therefore we are facing a quite difficult task to present you the new Bulletin issue with such an interesting content that would attract you.

Seemingly standing waters of illegal drug market trends hold the specific dynamics that in the last period manifest themselves clearly in the renaissance of the interest relating to tablet amphetamine so called “extase” with high content of active substance MDMA and particularly in phenomenon affecting the whole Central Europe – increased activity of the Serbian OCGs in the field of international cocaine and marijuana illegal business. The activities connected with large-scale methamphetamine production and subsequent export of that narcotics out of the Czech Republic is permanent trend that is still growing up and is stimulated by high demand coming from the Western Europe and Scandinavia.

As usually, we offer you possibility to look into real mechanism and context of drug criminality through various articles with expert information about narcotics as they are.

*Col. Jakub Frydrych, MSc.
Director of National Drug HQ*

METHOXFENIDIN

BRONISLAV JURÁSEK^{a,b}, MARTIN KUCHAR^{a,b,c}

^a *Department of Chemistry of Natural Compounds, Faculty of Food and Biochemical Technology, University of Chemistry and Technology Prague, Technická 5, 166 28 Prague 6, Czech Republic*

^b *Forensic Laboratory of Biologically Active Substances, University of Chemistry and Technology Prague, Technická 5, Prague 6, 166 28, Czech Republic*

^c *National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic*

Klíčová slova:

NSD; Methoxfenidin; disociativní anestetika; MXP

Abstrakt:

V posledním desetiletí zažívají na Evropském trhu rozmach Nové syntetické drogy (NSD). V roce 2015 celkové množství látek monitorovaných EMCDDA narostlo na více než 560. V současnosti EMCDDA monitoruje přes 620 NSD. Methoxfenidin je nová psychoaktivní látka patřící do skupiny disociativních anestetik, které způsobují řadu intoxikací po celém světě. Tento analog difenidinu se začal vyskytovat na černém trhu s drogami pravděpodobně jako reakce na legislativní regulaci methoxetaminu. Methoxfenidin je spojován s úmrtím 3 osob a řadou intoxikací.

** Corresponding author:*

Ing. Martin Kuchar, Ph.D., email: Martin.Kuchar@vscht.cz

Vysoká škola chemicko-technologická v Praze, Technická 5, 166 28 Praha 6

Keywords:

NSD; Methoxphenidine; dissociative anesthetics; MXP

Abstract:

There has been a rapid increase of New Synthetic Drugs (NSD) in the European market over the last decade. The total amount of substances monitored by the EMCDDA has grown to more than 560 in 2016. The EMCDDA monitors currently over 620 NSDs. Methoxphenidine is a new psychoactive substance that belongs into a group of dissociative anesthetics that cause a number of intoxications around the world. It is an analog of diphenidine which has started to appear on the black drug market probably as a response to the legislative regulation of methoxetamine. Methoxphenidine is associated with a death of 3 people and a number of intoxications.

FILIPÍNSKÁ „DROGOVÁ VÁLKA“

MIROSLAV NOŽINA^a

^a *The Institute of International Relations Prague, Czech Republic*

Klíčová slova:

Filipíny; Duterte; drogy; drogová válka; eskadry smrti; Oplan Tokhang

Abstrakt:

Poté, co se filipínský prezident Rodrigo Duterte ujal dne 30. června 2016 úřadu, rozpoutal v zemi „drogovou válku“. Protidrogová kampaň nazvaná „Operace dvojitý barel“ se zaměřila na drogové dealery a uživatele drog s oficiálním cílem je zatýkat a léčit, v praxi však v rámci kampaně probíhá zabíjení drogových delikventů bez soudu, a to zejména v nejhudších oblastech Manily a dalších měst. Příslušníci Filipínské národní policie a neidentifikovaní členové eskader smrti v průběhu kampaně doposud zavraždili více jak 7000 lidí. Reakce obyčejných Filipínců na „drogovou válku“ a rovněž reakce mezinárodního společenství je nejednoznačná. Počet obětí protidrogových represí na Filipínách nadále roste.

*Doc. PhDr. Miroslav Nožina, Ph.D., e-mail: nozina@iir.cz
Ústav mezinárodních vztahů, Nerudova 3, 118 50, Praha 1*

Keywords:

Philippines; Duterte; drugs; war against drugs; death squads; Oplan Tokhang

Abstract:

Since taking office on June 30, 2016, Philippine President Rodrigo Duterte has launched an abusive “war against drugs”. The anti-drug campaign dubbed “Operation Double Barrel” has targeted suspected drug dealers and users ostensibly for arrest and treatment but in practice it has been a campaign of extrajudicial execution in impoverished areas of Manila and other urban areas. Philippine National Police officers and unidentified members of death squads have killed over 7.000 people in the course of the campaign. The reaction of the ordinary Philippine citizens to the „war against drugs“, as well as the reaction of international community, is ambiguous. The number of victims of the drug repression in the Philippines continues to grow.

NEZÁKONNÉ NÁKLÁDÁNÍ S ODPADY

IVETA ŠOBROVÁ PAUMOVÁ^a

^a National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic

Klíčová slova:

drogy; chemikálie; odpady; životní prostředí

Abstrakt:

Drogy představují pro společnost nejen jeden závažný problém. Velmi často jsou diskutovány jejich dopady na společnost a to po sociální i zdravotní stránce. V současné době je vyšetřování drogové drogová trestné činnosti spojována se zabavováním majetku a finančních prostředků pocházejících přímo i nepřímo z páchaní vlastní trestné činnosti. Toto téma je diskutováno nejenom u laické společnosti, ale také na akademické půdě, kde se hledají nástroje, jak nejvíce podle zákona postihnout pachatele. Dalším velmi závažným problémem drogové trestné činnosti je dopad na životní prostředí, neboť tento problém se dotýká prakticky celé společnosti. Při výrobě drog je užito velké množství chemikálií, kdy o jejich nebezpečnosti není důvod polemizovat. Jedná se například o fosfor, kyselinu chlorovodíkovou, kyselinu orthofosforečnou, hydroxid sodný, toluen, aceton a jiné. Už jenom samotné skladování těchto chemikálií podléhá zvláštnímu režimu a nakládání s nimi by mělo být přesně podle předpisů. Praxe však je úplně opačná. Chemikálie jsou skladovány v nevyhovujících podmínkách a jejich větší nebezpečnost je umocněna neodbornou manipulací. Po následné výrobě například metamfetaminu, zůstává velké množství toxického odpadu, kterého se pachatelé zbavují různým způsobem, například jej vylévají do odpadů, čímž zamořují okolní nemovitosti a odpadové vody. V horším případě tyto odpady vylévají ve volné přírodě, čímž mohou způsobit nedozírné následky na životním prostředí. Řešení představuje důkladné zmapování nakládání s odpady a vzájemná spolupráce mezi orgány činnými v trestním řízení a Českou inspekci životního prostředí. Na konkrétním případě bude demonstrována jedna z možností, jak postupovat při nelegálním nakládání s odpady pocházejícími z výroby metamfetaminu.

Keywords:

drugs; chemicals; waste; environment

Abstract:

Drugs pose more than one important problem for society. Their the impact on the society is very often the subject of discussions both concerning social and health aspects. Currently, investigation of drug crime is linked with seizures of property and financial assets originating directly or indirectly from committing this kind of crime. This issue has become the subject of discussions not only within general public but also in academic world where instruments are sought how to affect perpetrators as much as possible in the Framework of the law. The next very important issue linked with drug crime is how it affects environment because this problem concerns practically the entire society. A large amount of chemicals is used for drugs manufacturing and their dangerous character is off debate. This is e. g. about phosphorus, hydrochloric acid, orthophosphoric acid, sodium hydroxide, toluene, acetone etc. Even the storage of these materials themselves receives special treatment and handling with them should be exactly in according with regulations. The practice is indeed quite opposite. These chemicals are stored in inconvenient conditions and their hazards are cubed by improper handling with them. There is a large amount of toxic waste left after production, e. g. methamphetamine. The perpetrators get rid of it in different ways. E. g. they pour them out into sewerage infesting by them the neighboring properties and waste water. Worse, they pour out these waste in free nature which can cause immense consequences for environment. The solution is posed by thorough monitoring of handling with waste and by mutual cooperation of law enforcement authorities and the Czech Environmental Inspection. A specific case study demonstrates one of the possibilities how to proceed with illicit handling with waste originating from methamphetamine manufacturing.

DROGOVÁ KRIMINALITA A VYBRANÉ MOTIVY TETOVÁNÍ

BARBORA VEGRICHTOVÁ^a

^a *Police Academy of the Czech Republic, Czech Republic*

Klíčová slova:

drogy; identifikace; symbol; tetování; závislost

Abstrakt:

Článek představuje výzkumný projekt zaměřený na problematiku interpretace symbolů kriminálního tetování. V tomto textu jsou prezentovány hlavní zjištění týkající se vybraných motivů tetování, které se vyskytují v komunitě uživatelů, výrobců a distributorů drog v České republice. Symboly tetování užívané drogovou komunitou se vyznačují jistými specifiky, zejména volbou motivů, provedením, barvou a designem. Tetování je rovněž charakteristickým markantem mnoha organizovaných kriminálních skupin, které operují v České republice a majoritně se zabývají drogovou kriminalitou. Vyšší povědomí a znalost významu tetování je významná při identifikaci a vyšetřování drogové kriminality. Informace o skutečném významu tetování mohou též zefektivnit preventivní opatření, komunikaci a další postupy s drogově závislými osobami nebo osobami zapojenými v drogové trestné činnosti

Keywords:

drug; identification; symbol; tattoo; addiction

Abstract:

The article introduces the research project focusing on the interpretation of criminal tattoo symbols. There are presented in this paper major findings concerning selected tattoo motifs, occurring in the community of the drug addicts, producers, distributors and drug dealers in the Czech Republic. Tattoo symbols used by the drug subculture are very specific in term of concrete motifs, technique of application, colours and design. Tattoos are also characteristic attribute of many organised criminal groups operating in the Czech Republic, which focused mainly on drug criminality. Higher awareness and knowledge of the tattoo meanings is useful by the identification and investigation of drug related crimes. Information about the real meaning of criminal tattoos can make the prevention measures more efficient, as well as a communication and further procedures with drug addicts or in drug criminality involved suspicious persons.

SPECIFICKÉ PORUCHY UČENÍ JAKO MOŽNÝ DŮSLEDEK NELEGÁLNÍ VÝROBY NARKOTIK

KAREL LEHMERT^a, MARTIN HÝBL^a

^a CBRNe Forensic Sampling Laboratory – VAKOS XT

Klíčová slova:

metamfetamin, marihuana, specifické poruchy učení

Abstrakt:

Vliv výroby metamfetaminu na okolí netkví jen v samotném produktu, ale v zejména v technologii a jejím umístění. Nebezpečím výrobních metod však není pouze úroveň rizika jednotlivých látek, ale i v technologických postupech. Nejčastěji používané látky při výrobě metamfetaminu působí negativně na centrální nervovou soustavu včetně jejího vývoje. Mozky mladistvých jedinců vystavené parám marihuany vykazují zásadní poškození neuronů, zejména úbytek neuronů v určitých oblastech. Tyto oblasti jsou odpovědné zejména za udržování pozornosti, sociální začlenění, učení a paměť. Z dostupných dat vyplývá vztah mezi kontaminací uniknuvší při varu metamfetaminu a propagací specifických poruch učení. Tomu napovídá i závislost mezi křivkou produkce metamfetaminu a nárůstu specifických poruch učení v 90. letech.

Corresponding author:

Karel Lehmert, Ph.D., e-mail: lehmert@cbrn.cz,

Odběrová laboratoř CBRNe – VAKOS XT, Pernerova 28a, 186 00 Praha 8

Keywords:

methamphetamine; cannabis; specific learning disorders

Abstract:

The impact of methamphetamine production is not only the product itself, but particularly in technologies and their positioning. The danger of manufacturing methods is not just hazard levels of individual chemical substances, but also in technological procedures. The most frequent chemical substances for methamphetamine production affect negatively on central nervous system also in development. Brains of young individuals exposed to marijuana vapours show important impairment of neural connectivity in specific brain regions. Those brain regions are important in learning, memory and functions that require high degree of integration. Available data follow relationship between methamphetamine production contamination and propagation of specific learning disorders. That is indicated by dependence of curves of methamphetamine production and increase of specific learning disorders in 90' s.

MEZINÁRODNÍ FORENZNÍ DATABÁZE RELIÉF

3. ČÁST

JAN HOŘÍNEK^a

^a *National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic*

Klíčová slova:

databáze; drogy; chemický profil; analýza; chromatografie

Abstrakt:

Článek je třetím dílem seriálu o mezinárodní forenzní databázi Reliéf. Zabývá se chemickou profilací drog a její implementací do databáze včetně vyhledávání podobného chemického profilu.

Co bude v pokračování

V posledním díle probereme nástroje forenzního zpravodajství (forensic intelligence), které představují

funkce dalších možností vyhledávání v rámci databáze (fulltextové, analytické a vizuální) a procesů reportingu v případě nalezených shod.

plk. Ing. Jan Hořínek, e-mail: jan.horinek@pcr.cz

Policejní prezidium ČR, poštovní schránka 62/NPC, 170 89 Praha 7

Keywords:

database; drugs; chemical profile; analysis; chromatography

Abstract:

The article is the 3rd part of the series about the international forensic database Relief. It deals with a chemical profiling of drugs and its implementation to the database Relief, included a similar search according to chemical profiles.

LINKA POMOCI V KRIZI

MILAN MÁDR^a

^a *Crisis Intervention Group Praha, Czech Republic*

Klíčová slova:

krizová intervence, krize, psychická pomoc

Abstrakt:

Realita života policistů nese specifickou zátěž odlišnou od ostatních profesí. V rámci své služby policisté zasahují proti pachatelům trestných činů, vstupují do života a osudů obětí, lidí, které zločin tou či onou měrou poznamenal. Nejen tyto situace s sebou nesou velkou míru stresu, ale i návrat do běžného života po pracovní době je ovlivněn služebním poměrem a zážitky ze zaměstnání. Linka pomoci v krizi je připravena nonstop a anonymně poskytnout psychickou podporu a pomoc všem příslušníkům a zaměstnancům Policie České republiky, ale také dalším členům bezpečnostních sborů a armády.

Bc. Milan Mádr, e-mail: milan.madr@pcr.cz
PP, ODVP, Skupina krizové intervence, Strojnická 27, 170 89 Praha

Keywords:

crisis Intervention, crisis, psychological help

Abstract:

The realities of police life carry a specific burden different from other professions. As part of their service, police officers intervene against criminals, enter the lives and fate of the victims, people who have cried the crime to some extent. Not only do these situations bring a lot of stress, but also the return to normal life after working time is influenced by the service ratio and the experience of employment. The helpline in the crisis is prepared 24 hours a day and anonymously to provide psychological support and assistance to all members of the Police of the Czech Republic, as well as to other law enforcement and military personnel.

PROTIDROGOVÁ POVÍDKA

BARBORA KUDLÁČKOVÁ^a

^a National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic

Klíčová slova:

protidrogová povídka; 25. výročí vzniku Národní protidrogové centrály; Česká asociace autorů detektivní a dobrodružné literatury – AIEP.

Abstrakt:

Článek je upoutávkou na zveřejnění literárních děl, která se sešla v rámci soutěže o nejlepší protidrogovou povídku, vyhlášené u příležitosti 25. výročí založení Národní protidrogové centrály ve spolupráci s Českou asociací autorů detektivní a dobrodružné literatury – AIEP.

U příležitosti 25. výročí vzniku Národní protidrogové centrály byla ve spolupráci s Českou asociací autorů detektivní a dobrodružné literatury – AIEP vyhlášena soutěž o nejlepší protidrogovou povídku. Do soutěže mohly být přihlášeny povídky, jež obsahují drogový prvek a nikterak nepopularizují životní styl spojený s užíváním drog. Celkem se přihlásilo 26 autorů s 33 povídkami.

Tři nejlepší autory povídek ocenil ředitel Národní protidrogové centrály v rámci tradičního slavnostního aktu „Dne Brigády“, jež připomíná vznik Protidrogové brigády Federálního policejního sboru dne 1. listopadu 1991. Oslava výročí vzniku Národní protidrogové centrály se uskutečnila dne 3. listopadu v reprezentačních prostorách Černínského paláce Mi-

nisterstva zahraničních věcí a hostila celou řadu významných osobností spjatých s existencí Národní protidrogové centrály a s bojem proti drogám.

Vyhlášení vítězů proběhlo rovněž při společném večeru autorských literárních společností, dne 8. listopadu 2016 v prostorách Muzea Policie ČR.

Vítězem literární soutěže o nejlepší protidrogovou povídku se s povídkou „Bouvard a Pecuchet“ stal Jan Cimický, na druhém místě se s povídkou „Potěšení na mé straně“ umístila Beáta Soperová a na třetím místě se s povídkou „Cesta vzhůru“ umístil Lukáš Hrdlička.

Porota vybrala kromě tří vítězných povídek také symbolických 25 děl, která budou průběžně, v abecedním pořadí, zveřejňována v příloze tohoto časopisu.

Obr. 1: Vyhlášení výsledků literární soutěže na Dni Brigády
(Zdroj: NPC)

Obr. 2: Cena pro vítěze literární soutěže (Zdroj: NPC)

Obr. 3: Účastnický list soutěže (Zdroj: NPC)

Obr. 4: Ředitel NPC gratuluje vítězi soutěže (Zdroj: NPC)

*kpt. Mgr. Barbora Kudláčková, e-mail: barbora.kudlackova@pcr.cz
Policejní prezidium ČR, poštovní schránka 62/NPC, 170 89 Praha 7*

Keywords:

drug story; 25th anniversary of the National Drug Headquarters; Czech Association of Writers of Detective and Adventure Literature – AIEP.

Abstract:

The article is opening to literary articles to be published, which met in the competition for the best anti-drug story, announced on the occasion of the 25th anniversary of National Drug Headquarters in cooperation with the Czech Association of Writers of Detective and Adventure Literature – AIEP.

OSTRÉ ČEPELE ODOLNÉ CHEMICKÝM LÁTKÁM?

KAREL LEHMERT

Obr. 1: Testování nože KIZER v prostředí varny metamfetaminu (Zdroj: VAKOS XT)

Existuje řada možností ochrany čepel proti žíravým chemickým látkám. Ale to, s čím se setkáváme ve varnách, je nejagresivnější prostředí, s jakým se běžně můžeme potkat. Navíc se zde pracuje s výhledem omezeným ochrannou maskou, protichemickými brýlemi či hledím. Hmat je redukován na hrubé podněty přes silné protichemické rukavice, podklad klouže, plasty jsou ztvrdlé. Tupá čepel z nekvalitního materiálu je ideální příležitost na proříznutí rukavice nebo obleku, v nejhorším případě i tkáně s následným poleptáním. A proto jsme pro vás využili nabídku zástupce mezinárodního konsorcia světových nožířů, vyrábějících své nože pod značkou KIZER, abychom vyzkoušeli jejich nože v praxi. K dispozici byly tři

zavírací nože a bonusový předmět na závěr. Ale nejdřív dejme možnost zástupci KIZER Cutlery, panu Davidu Trubkovi, popsat filozofii tohoto zajímavého komerčního uskupení milovníků oceli i technologii výroby jejich nožů.

„Hlavním odlišením od zbytku komerční produkce je především odpoutání se od nudy, šedi a stereotypu. Hlavním motorem nekonvenční a neotřelé produkce KIZER Cutlery jsou na světové scéně uznávaní nožíři nebo nožířská studia, potažmo praví srdcaři, u kterých původní koníček přerostl v respektované a plně soběstačné živobytí. Dovolím si zde zmínit několik dvorních spolupracovníků, kteří se těší tvůrčí spolupráci s KIZER Cutlery. Mezi dvorní dodavatele de-

signu patří: Matt Cucchiara, Ray Laconico, Matt Degnan, Dirk Pinkerton, John Gray, Justin Gingrich, Michael Vagnino, Mikkel Willumsen, Scot Matsuoka, Tomcat knives, Kim Ning, Kim & Azo, Matt Diskin, Uli Hennicke, Elijah Isham, Steve Jernigan, LV Knives, Justin Lunquist, Darrel Ralph, Kim Ning, Azo a další.“

Samotná produkce nožů v KIZER Cutlery je zajištěna hi-tech CNC (EDM) technologií. Jedná se o pomalejší metodu než laserovým nebo vodním paprskem, ale výrobce považuje konečný výsledek za preciznější. Každý komponent je přesně opracován a zkonstruován bez sebemenších tolerancí. Nenahraditelná je řemeslná práce, která se podílí na finální kompletaci každého nože KIZER a především na dokončení ostří, jehož je docíleno výhradně ručně. Hledí se především na pečlivý výběr importovaných ocelí pro čepele nožů, kdy v základní řadě Vanguard se můžete těšit na stále populární a osvědčenou japonskou VG-10, také označovanou s přívlastkem Japan Gold Steel, Takefu VG-10, která se výlučně produkuje a finálně zpracovává v ocelářské kolébce samurajských mečů v městě Seki.

U vlajkových modelů Bladesmith očekávejte převážně americkou CPM-S35VN od Crucible Industries, označovanou jako tzv. pseudoprášková ocel 3. generace. Z předních světových producentů se s touto technologií ocelí 3. generace můžeme setkat také v Evropě, a to na severu pod označením Elmax z produkce švédské Uddeholm, a také u našich sousedů v Rakousku pod označením M390 Microclean od významného světového producenta nejlepších ocelí Böhler. U limitovaných a číslovaných sérií KIZER se premiérově objevila v roce 2016 ocel M390.

Nicméně díky narůstající zálibě trhu po ocelích 3. generace se v letošním roce objeví i u modelu MJOLNIR, nože z ryze českými kořeny. Takovou poctu si zasloužil tandem David Michalík a Robert Chromčák, zakladatelé nožířského studia a zakázkového výrobce nožů TK Knives.

A nyní již k samotným nožům zapůjčeným pro netradiční test přímo v prostředí vaší běžné práce. K dispozici byly modely nožů Sovereign-Tang (Ki4431), Kesmec Purple (Ki4461A2), Megatherium (Ki4502A2) a nemagnetické šídlo Urban PROTECTOR (T103). Proč jsme vybrali zrovna tuto skladbu? Jde o ideální kombinaci různých materiálů a povrchových úprav čepelí – od čistého titanu přes povrch upravený nitridem titanu (TiN), který se fyzikálně i chemicky chová jako keramika až po klasické brynění.

Jako první šel do testu vzezřením mohutný a do ruky naprosto dokonale padnoucí nůž KIZER Megatherium (Ki4502A2). Po nahmatání flipru na hřbetu čepeli pomocí ukazováku jej ve velmi svižném tempu vymrštíte, jako by k otevření pomohl asistent v podo-

bě integrované pružiny. Ovšem za akceleraci ocelové čepele ve tvaru kosy CPM-S35VN nůž vděčí bezúdržbovým keramickým ložiskům na čepu, které propůjčují na pohled masivnímu noži nebývalou lehkost a snadnost ovládání. Čepel má negativní klenutí, kterou ocení nejen vášniví hobby kuchaři, ale zejména pak je-li třeba čistě proříznout třeba polyethylenový sud. I přesto, že čepel má klasický klínovitý tvar výbrusu, vděčí právě zde vzpomínané široké klenbě čepele za žiletkové ostří, které je dosaženo precizním vysoko položeným výbrusem do vysokého V. Samotná fazeta výbrusu je symetrická pod úhlem cca 22°, která je optimální volbou mezi trvanlivostí a ostrostí. Již samotný tovární výbrus ukázal nemalý potenciál tohoto nože.

Pro detailisty, kteří mají rádi technické údaje, uvádím technická data nože KIZER Megatherium v číslech: celková délka po otevření 219 mm, délka ostří 95 mm, tloušťka čepele na hřbetu 4 mm, síla střenky 14 mm, hmotnost 154 g, barva: černý brynýr.

Dalším modelem, na který padla volba, byl KIZER Sovereign-Tang (Ki4431). Na první pohled vás zaujme bohaté gravírování, které odkazuje na období čínské dynastie Tang, pod jejímž císařským vedením zažila Čína období rozvoje. A tak se nůž stal poctou dynastií země, jež je odnepaměti kolébkou bojových umění a zemí zručných zbrojířů a především nožířů.

Ovlivněn kvalitou asijských tržnic uživatel bude podvědomě očekávat nekvalitní materiál i zpracování. Ovšem zapojení zenových motivů Říše středu do designu tohoto nože nemá se stánkovou kulturou co dělat. Perfektní vycentrování, sametový chod kuličkového ložiska, tvar padnoucí do ruky, zde se navíc dostavuje zvýšená nejen pocitová, ale i objektivní odezva díky výraznému 3D reliéfu titanové střenky. Ovládání pohybu čepele je pomocí flipru, který po otevření slouží jako výrazná záštita. Čepel z oceli CPM-S35VN má povrchovou úpravu kamenným matováním, což uvítají všichni, kdo aktivně používají nože ve svém poslání nebo životě, protože i po několika měsících či letech používání zůstane čepel vzhledově stejně zachovalá, jako když jsme ji vybalili z dárkové krabičky doplněné o přepravní pouzdro z odolného nylonového ripstopu.

Premiové balení nebude zřejmě tím životně důležitým lákadlem, neboť i v tomto případě si nůž Sovereign-Tang zaslouží aktivní kariéru na vašem opasku, kde k tomuto účelu slouží modře probarvený titanový klip. Elegantním provedením neudělá ostudu nejen jako záložní zavírák, ale vhodně doplní i oblek či dámské šaty ve společnosti. Závěrem opět trocha technických údajů: délka střenky v zavřeném stavu 123 mm, celková délka po otevření 212 mm, tloušťka čepele v hřbetu 4 mm, síla střenky 13 mm, hmotnost 157 g.

Posledním trochu výstředním a ságu Transformers připomínajícím je model KIZER Kesmec Purple (Ki4461A2). Budete příjemně překvapeni úchopem i přesto, že kvadratickému tvaru s příkladně zaoblenými hranami jsme zprvu tak nějak nemohli přijít na chuť. Zdání klame podobně jako u Land Roveru, jehož aerodynamika cihly je tak anachronická, až je pěkná.

Titanové tělo rámu střenky s výraznou geometrií, vybrání v zóně ukazováku a prostředníku může být směle příbuzným od Megatheria, se kterým tento prvek na střence dostává vysoké hodnocení z lekce praktičnosti. Titanová rámová pojistka je v tomto případě zesílena stejně jako u Megatheria vložkou z nástrojové oceli. Zkoušeli jsme po otevření čepel násilnými údery přes hřbet zavřít, ale opět marně. Vše je továrně kvalitně slícováno, nikde žádné známky po špatném seřízení nebo vůli v čepu uložení čepele. I zde na chod čepele ze střenky slouží flipper s ideálním profilem. Po otevření získáme funkční záštitu. Samotná čepel dostala saténový vzhled, který asi nebude úplně praktický pro dlouhodobé užívání, nicméně i po několika týdnech aktivního používání je stále bez hlubokých vlásenkových vrypů.

Tomuto modelu by příliš nelahodilo povrchové dokončení kamenným matováním, ale i tak si nás svým netradičním zjevem získal. Závěrem doplnění popisu: délka střenky v zavřeném stavu 115 mm, celková délka po otevření 204 mm, tloušťka čepele v hřbetu 4 mm, síla střenky 13 mm, hmotnost 151 g, čepel z oceli: CPM-S35VN, keramické ložisko, pružný titanový klip.

Všechny nože jsme opakovaně testovali v agresivním prostředí varny běžnou činností. Řezy byly vedeny kanystry s kyselinou chlorovodíkovou i ortofosforečnou, pytlí s filtrátem matečných roztoků i při formátování obalů v agresivním prostředí. Jako zlatý hřeb jsme vyzkoušeli i odolnost při styku s kyselinou jodovodíkovou při rozebírání ventilačního potrubí a sanaci kondenzační nádoby. Zde se ukázala nejen mimořádná kvalita použitých materiálů, ale i odolnost zpracování. Nože byly ponechány 48 hodin bez jakékoliv péče a poté zrevidován jejich povrch, než byly dekontaminovány a ošetřeny silikonovým

olejem. Jemné známky počínající povrchové koroze byly viditelné pouze na hranách brynýrovaného povrchu nože KIZER Megatherium, kde došlo při běžném nošení v kapse k setření brynýru (jednalo se o nůž používaný již asi 9 měsíců). Po ošetření silikonovým olejem však stopy koroze beze zbytku zmizely. Jiné následky na funkci a vzhled testovaných nožů, dokonce ani na jemná kuličková ložiska, mnohahodinový pobyt v prostředí kovu nepřátelském neměl.

Jako poslední v řadě, ale rozhodně ne významem z dnešního představení KIZER Cutlery jsme si nechali titanové šídlo Urban PROTECTOR od nožáře Bobbyho Brantona. Samotný předmět recenze byl zcela nevinně dodán v luxusním dárkovém balení, které skrývá nenápadný předmět 2v1: v zavřeném stavu karbonový kubotan a po překonání adekvátně silných neodymových magnetů se objeví titanový hrot kruhového průřezu o délce 48 mm. Neméně důležitým zjištěním je, že tohoto osobní ochránce, jenž se „ztratí“ v každé kapse, nelze detekovat na bezpečnostním detekčním rámu pro kovy. To přináší jisté riziko, zejména při vědomí skutečnosti ověřené testem, že k probodnutí aramidové neprůstřelné vesty není třeba při použití testovaného šídla zvláštní námahy. Při celkových rozměrech délky těla 150 mm, průměru těla 18 mm a váhy 63 g a designově vkusnému povrchu karbonového laminátu se předmět nejeví ani při podrobnějším pohledu jako zbraň. Ideální praktické použití se ukázalo při vypouštění žárem spečených barelů s obsahem kyseliny, kdy jednoduchým bodem vedeným minimální silou byl ztvrdlý barel penetrován, a kyselina se dala vypustit do připravené nádoby. Ani několikahodinové působení kyselých roztoků (pH=2), ani zbytek roztoku ponechaného po uzavření v neočištěném stavu nenechaly na šídle Urban PROTECTOR žádné stopy.

Dnešní představení benjamínka na trhu nožů KIZER Cutlery končí a přejeme našim testerům, aby se z nedopatření vzniklá pokrevní pouta během náruživého testování co nejdříve zahojila. Děkujeme panu Davidu Trubkovi z firmy Prémiové nože, generálního zastoupení KIZER Cutlery pro ČR a střední Evropu, za volný výběr kusů zapůjčených pro testování.

KIZER Cutlery – Prémiové nože, www.kizer.cz

SÍLA BEZ KOMPROMISŮ

TITANOVÉ NOŽE KIZER

Kizer Megatherium Ki4502A2

Neotřelý, unikátní a originální je futuristické provedení zavíracího Raptora. Světově první kompaktní nůž pro skutečné muže či amazky, jenž při výkonu služby pomáhat a chránit nezbytně potřebují spolehlivého Megapartáka a řízného svalovce z nezkrotnou kosou z oceli 3. generace CPM-S35VN. Barva: černé brynění.

7099,- CZK

Kizer Megatherium Ki4502A1

Barva: Matná stříbrná, část střenky karbonové příložky. Čepel z oceli CPM-S35VN s povrchovou úpravou kamenné matování

7099,- CZK

Kizer Sovereign Tang Ki443

Švihák lázeňský pro přestupky kázeňský. Nůž osudové volby číslo 1. Umělecké dílo s famózním vzhledem díky bohatému gravírování. Prostě krasavec, se kterým prožijete svůj první titanový orgasmus.

3999,- CZK **AKČNÍ CENA**

Kizer Kesmec Ki4461A2

Kesmec purple titan alias Transformers je poslední obrannou linií před predátory nejen z vesmíru. Žádný jiný zavírák na světě neprošel touto autonomní certifikací. Jediný vyvolený, jenž je nabitý vydatnou dávkou Prémiové energie.

2999,- CZK **AKČNÍ CENA**

Kizer Dukes Ki5466A1

Seznamte se prosím já jsem Dukes. Neodolatelný macek pro pořádnou medvědí tlapu! Čepel z oceli CPM-S35VN s povrchovou úpravou kamenné matování

7099,- CZK

Prémiový voucher
na slevu ve výši

17%

kód slevy:
kizer

Platnost do
17.11.2017 a nelze
kombinovat
s jinými akcemi

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

NEZÁKONNÉ NAKLÁDÁNÍ
S ODPADY

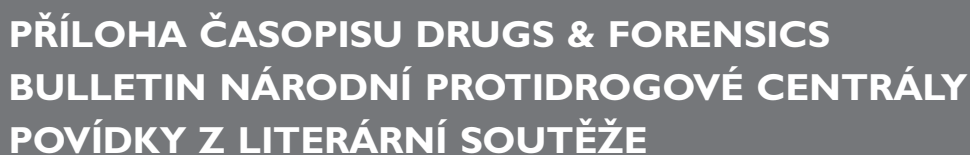

DROGOVÁ KRIMINALITA
A VYBRANÉ
MOTIVY TETOVÁNÍ

PROTIDROGOVÁ POVÍDKA

A uviděl jsem okno... Vzbudil jsem se až v nemocnici. Předě mnou stál doktor. „Vidím, že ses už vzbudil.“ Usmál se. Kolem něho bylo spoustu reportérů, kteří mě zasypávali otázkami. Je ti šest let? Máš zlomené obě ruce i nohy? „Nechte ho být, je mu jedenáct let, je z České republiky a má zlomenou nohu ruku a dvě žebra. Fotili si mě. Potom jsem

zase usnul. Vzbudil jsem se až za hodinu. Vedle mě stál policejní prezident.

„Petře, díky tobě jsme zatkli tu, která přes deset let prodávala drogy do celého světa. Nikdy by mě nenapadlo, že to bude moje kolegyně.“

2. BOUVARD A PECUCHET – Jan Cimický (1. místo)

Poprvé se setkali v Klubu seniorů, kam oba zavítali poprvé a posadili se náhodou vedle sebe. Miloslav Doležal a Václav Kubiček. Dva vdovci, dva důchodci, které by nebavilo chodit krmit ptáky do parku nebo na nábřeží. Oba se ovšem cítili trochu osamělí.

„Já jsem tady poprvé,“ řekl Miloslav sousedovi.

„Vidíte, já taky!“

A ještě téhož večera, když skončila přednáška o migraci zpěvných ptáků, z nich byli přátelé.

„Nedal byste si dvě decinky?“ zeptal se Václav nejistě. „Já, abych se přiznal, takhle večer na mě padne chandra...“

V útulné vinárně seděli spolu skoro do půlnoci a stačili si o sobě říct všechno důležité. I to, že mají rádi červené suché víno.

„Profesor Šamánek tvrdí, že dospělý muž má vypít denně čtyři decilitry vína, aby ho chránilo před infarktem!“

„Ale pravidelně, ne jen nárazově,“ doplnil ho jeho soused.

V docela povznesené náladě se vraceli domů a bylo jim najednou docela hezky na duši. Ono chlapské přátelství může vzniknout rychle! A rozhodli se, že tohle náhodné setkání nebude jediné a přihlásili se proto do seniorského turistického oddílu. Každou sobotu a neděli s partou stejně starých seniorů vyráželi do přírody, jako by se snadno proměnili ve skupinu rozpustilých skautů. Návrat do dětských let? Do puberty? Co na tom, začali znovu žít. Naplno!

Stala se z nich nerozlučná dvojice a ostatní jim zakrátko začali říkat Bouvard a Pecuchet, jako těm dvěma pařížským pisáři. Měli stejné bláznivé klubovské nápady a možná se i proto stali doslova duší a hnacím motorem party dříve narozených. A nikdo by nevěřil, že se poznali teprve nedávno. Když Bouvard něco začal, Pecuchet se k němu okamžitě přidal a strhli ostatní.

Uplynulo léto, podzim, nastala nevlídná zima.

Místo výletů chodili na procházky po městě a na tržišti si dávali pro změnu svažené víno.

Pořád si měli o čem povídat. Skoro se zdálo, že se

Pak mi dal vyznamenání, a šel jsem k soudu, abych svědčil proti ní. Nakonec dostala 14 let.

A já jsem letěl domů. Schválně, co na to řekne mamka, a hlavně jak se bude tvářit moje ségra.

neúnavně snaží dovyprávět tomu druhému všechno, co v životě zažili. Tolik témat se nabízelo!

Týden před vánoci Pecuchet na obvyklou schůzku nepřišel. Ani nezavolał.

A Bouvard měl poněkud tísnivý pocit. Něco se muselo stát! Nedokázal tu úzkost potlačit, bylo to jako pavučina, musel se vydat za kamarádem.

Chvilí postával před domovními dveřmi a zvonil. Nikdo se neozval. Že by nebyl doma? Kde by tedy mohl být?

„Vy hledáte pana Kubička,“ zeptala se starší žena, vracející z nákupu s plnou igelitkou jídla. „Já si vás pamatuju!“

„Ano, co je s ním?“ zeptal se opatrně Doležal.

„Vy to nevíte? Taková tragédie!“

Bouvard cítil mrazení až do posledního prstu na nohou.

„Co se mu stalo?“ vydechl nedočkavě a mimoděk přivřel oči.

„Chudák! Takový slušný pán!“ rozvlekle vysvětlovala žena, jako by si chtěla užít výjimečnou pozornost, kterou jí neznámý člověk věnoval. „Šel do spořitelny pro peníze a napadli ho nějací dva kluci, srazili ho na zem a okradli. V tom parčíku vedle. A ještě ho zkopali do hlavy! Leží v nemocnici a je na tom moc špatně! Představte si! Pro pár stovek!“

Bouvard měl mžitky před očima.

„Nevíte, v které nemocnici leží?“

„Nejspíš na Karláku,“ řekla žena a zmizela uvnitř v domě.

Bouvard zůstal chvilí jen tak stát stále se zavřenýma očima. To zjištění byl tak nečekané a tak bolestivé, že se s tím ani dospělý muž neuměl rychle vyrovnat. Nechtěl nic odkládat. Vydal se do nemocnice.

Měl štěstí, našel kamaráda v pokoji intenzivní péče na chirurgii, ležel zarouškovaný a v hadičkách, napojený na přístroje, ale vnímal.

„Člověče, co se ti stalo?“ vyhrkl Bouvard.

Pecuchet k němu trochu otočil hlavu a něco řekl. Šeptal, nebylo rozumět.

Bouvard se sklonil až k němu.

„Byli dva...jeden zezadu... srazili mě na zem...“

mysleli, že mám peníze... byl jsem ve spořitelně... chodím si vybrat..."

Mluvení ho namáhalo, chraptěl.

„A jak vypadali?“

„Nevím..." hlesl Pecuchet. „Už tady byli policajti..."

„Aspoň něco! Co si pamatuješ? Zkus mi je popsat!" naléhal Bouvard.

Pecuchet zavřel oči. Křivka na monitoru začala kmitat.

„Jeden byl trochu větší...a ten... co mi vyrval tašku...tak... vyholený po stranách..."

„A co ještě?“

Pecuchet dýchal hodně povrchně, ale nikde na blízku nebyla žádná sestra.

„Měl takový divný oči!"

„Jaké oči?"

„No, jako hlavičky od špendlíku. Víš?"

„Takové uzounké zorničky?"

„Ano. A tak divně mhouřil oči."

„A ten druhý?"

„Ten druhý..."

„Na něm sis ničeho nevšimnul?"

Pecuchet mlčel a vypadal, jako by na chvíli usnul. Konečně přiběhla sestra.

„Proboha, on jde do zástavy, nepleťte se tady!"

Bouvard se ale nedal vyhnat, jen odstoupil stranou.

„Vy jste nějaký příbuzný nebo co?"

„Tak nějak..." zabručel Bouvard a pozoroval kamaráda na lůžku, který jako by mu chtěl něco očima naznačit. „Co říká?" zeptal se sestry, která napojila novou infuzi a urovnala kanylu.

„Co já vím, něco pořád mele..." ale přece jen se naklonila nad pacienta.

„Rozumíte mu?" zeptal se jí.

„Něco o pavouku na krku..." ještě se zaposlouchala, „velkým pavouku na krku. Chlupatým pavouku..." Mávla rukou. „heďte, na to já nemám čas!" A zmizela za dveřmi na chodbu.

Bouvardovi to nedalo. Opět se naklonil, aby lépe slyšel.

„Snaž se! Jakého pavouka měl na krku?"

Ale Pecuchet už měl zavřené oči a vypadalo to, že usnul.

Nemělo smysl ho dál trápit.

„Přijdu zase zítra," řekl pacientovi, „hezky si zdřímni!"

Celou cestu domů Bouvard přemýšlel. Byli to dva kluci, nějakí adolescenti. Jeden měl uzounké zorničky!

Musel být zfetovaný!

Která droga dělá takové jasné příznaky? No ano, morfin přece. Musel mít v sobě morfin, nebo nějaký

jiný opiát! Postupně se mu to začínalo klubat. Kamaráda přepadli a okradli dva feťáci.

A co ten druhý? Co měl na sobě tak nápadného? Pavouka? Asi to nebyl živý pavouk, tihle toxici mívají na rameni spíš potkana. Nebo jako přívěšek? Něco z legráček? Co se normálně prodává, aby to vystrašilo? Chlupatý pavouk, co se hýbe? Něco takového někde viděl, na dálku se s ním dá pohybovat a vypadá odporně... Ale na krku? Chlupatý pavouk!

Co když to je nějaké tetování! No ovšem, tetování!

Tahle úvaha Bouvarda potěšila.

Byli to určitě dva feťáci, možná sjetí a jeden měl nápadné tetování, které bylo vidět na krku. A Bouvard spěchal domů, aby si to všechno srovnal v hlavě.

Shodou okolností večer byla v krimi zprávách v televizi reportáž o vykradené lékárně.

A ztratilo se tam toho víc. Paracetamol. Solutan. Codein. A taky krabička s injekcemi morfinu!

To přece museli udělat právě feťáci. Buď pro sebe, nebo pro někoho. Na kšeft.

Pro někoho, kdo doma vaří drogy!

Nedalo mu to, musel se obléknout a jít, obhlédnout, kde se to stalo. Neměl to daleko, všechno se dalo obejít pěšky. Spořitelna, parčík i lékárna.

Když došel až k lékárně, měli zavřeno, ale rozbité okno nebylo nijak zajištěné, jen přelepené páskou. Docela dobrá pozvánka, ne?

V duchu si to vše rovnal v hlavě, měl rád pořádek. Takže nejdřív tihle dva feťáci, nebo ještě další, kdo ví, vykradou lékárnu. Seberou materiál na výrobu pervitinu! Receptura se nijak nemění. Nedávno psali, a četl to kdesi v novinách, že se u nás vyrobí stovky kilogramů téhle nebezpečné drogy a ta se pak hodně vyváží. Dobrý artikl, tady lacino vyrobit a v Německu draze prodat!

Pervitin. Droga, kterou vyráběli už za druhé světové války v Německu a prý na ní byl závislý i Adolf Hitler. Dodávala mu agresivitu, nebyl unavený. Ale o to víc podezřívavý! A co japonští kamikadze? Ti si přece dávali pervitin před svým vražedným, vlastně sebevražedným letem. Takoví předchůdci dnešních teroristů. Těch, co posílají malé děti, kteří mají kolem sebe obtočený pás s trhavinou...

Ale co ten útočník s úzkými zorničkami? Píchnul si morfin?

Bouvard obcházel kolem lékárny a nahlížel do výlohy. Bylo dost pravděpodobné, že ti dva to tady také vykradli.

„No jo, pane, tady se dneska krade i v lékárnách," prohlásila družně žena, co šla kolem něho venčit pejska. „Tak jsem na to ráno koukala. Nevěřil byste,

co se dneska se krade! To za našich časů se kradlo zlato a šperky. Dneska léky! Kam ten svět spěje? No řekněte!“ naléhala na nějakou odpověď.

„Jo, paní, máte pravdu, všechno se mění.“

Stačilo jí to, aby pokračovala.

„A co byste řekl, že se jim tam ztratilo?“ Po- nechala malou pauzu, snad aby její výklad byl ještě dramatictější. „Léky na chřipku! A stříkačky a jehly!“

Na jejího posluchače to ovšem neudělalo žádný dojem, nebo rozhodně menší, než očekávala. Ještě chvíli čekala, zda uslyší nějakou odezvu, a když se nedočkala, vydala se na cestu se svým psem dál.

Bouvard počkal, až zmizí a pak pokračoval k parčíku.

Na kraji cesty byl sprejem nakreslený obrys po- stavy. Zřejmě pozůstatek z vyšetřování útoku na Pecucheta. Tady na něj zaútočili, srazili na zem, skopali a okradli. Podaří se policii najít pachatele?

Ještě zasmušilejší se Bouvard vrátil domů. Nedo- kázal jít rovnou do postele a spát! Otevřel si se- dmičku znovínského ryzlinku a pomalu upíjel, po- třeboval se uklidnit. V nitru narůstalo totiž podivné napětí a vzdor.

Nakonec přece jen usnul, někdy po půlnoci, a i tak byl jeho spánek neklidný, budil se a ráno se probudil se svíravým pocitem kolem žaludku.

Hned po snídani se opět vydal na místa, kde se odehrál útok na jeho přítele. Lékárna měla otevřeno a zásoby zřejmě obnoveny.

Vstoupil dovnitř, ale neměl v úmyslu něco kupovat, ani žádný recept si nechtěl vyzvednout. Jen se rozhlížel. Musel vypadat nápadně.

„Co si přejete, pane?“

Rychle si uvědomil, že se chová poněkud hloupě.

„Promiňte, já jsem se jen zamyslel... Prý vás tady nedávno vykradli...“

Žena v bílém plášti za okénkem „Prodej za ho- tové“ otevřela dvířka a vyšla k němu. Nemyslela si o něm asi, že by patřil k typům!

„Nedivte se, máme teď strach. Každou chvíli sem vlezle nějaký chuligán a chce koupit krabici léků, nevím, jestli to jen zkouší, nebo si zjišťuje, kde to máme uskladněné. Aby pak někdo netvrdil, že zá- sobujeme toxikomany!“

„Musíte si to lépe zabezpečit,“ řekl Bouvard, „nechci vás strašit, ale když se jim něco podařilo jednou, obvykle se vracejí na stejné místo. To máte podobné jako s loupežemi na benzínových stani- cích. Tam je přepadávají také opakovaně. A herny vlastně taky!“

„Copak o zboží ani tak nejde, ani o peníze! Bo- jíme se, aby tady třeba nestříleli, rozumíte. V televizi o tom mluví každý den!“

„Budu vám držet palce, ať už máte klid!“

Vyšel z lékárny ven a zamířil ke spořitelně. Tam přece všechno začalo. Tady si vyhlédli Pecucheta a pak ho sledovali a přepadli. Kdo bude další?

Přijdou opět? Jestli je úvaha správná, nezůstane při ojedinělém útoku, s jídlem totiž roste chuť, a co se podařilo jednou, může se podařit znovu!

Odpoledne se vydal Bouvard celý nedočkavý do nemocnice. Přemýšlel dlouho, co nejvhodnějšího kamarádovi přinést. Co by bylo rozumné?

Nakonec koupil pomerančový džus a umělo- hmotná barevná brčka, aby mohl upíjet. Chystal se, že mu bude něco vyprávět, aby přišel na jiné myšlenky a aby mu čas na lůžku rychleji ubíhal.

Do pokoje se hrnul energicky, jako by chtěl dodat sílu. Ale zůstal stát ve dveřích. Postel, kde ještě včera ležel jeho přítel, byla prázdná, čistě převlečená.

„Kde je?“ vyhrkl Bouvard.

Muž na vedlejším lůžku se otočil po hlase.

„Umřel. Ráno ho odvezli!“

To přece není možné! Jak to, že umřel! Jak mi to mohl udělat?

Bouvard vycouval z nemocničního pokoje. Po chodbě pochodoval doktor se jmenovkou na plášti.

„Prosím vás, co je s panem Kubíčkem?“

Doktor se zastavil a zamyslel.

„Myslíte toho ze dvanáctky? Jak ho přepadli?“

Bouvard pokrčil rameny.

„Jo, tak ten zemřel. Vy jste jeho příbuzný?“

Miloslav Doležal, řečený Bouvard zavrtěl hlavou.

„Ne, jen kamarád...“

„Tak promiňte, to vám nemůžeme dát žádnou informaci. Lékařské tajemství!“

Doktor se otočil a kráčel dál tou prázdnou a dlou- hou chodbou.

Bouvard se za ním chvíli bezmocně díval, roztřásl se mu nohy a musel se na chvíli posadit na dřevěnou lavici.

Teprve doma na něho všechno dolehlo. Nemohl tomu zabránit, slzy mu tekly po tvářích, že je ne- stačil ani dlaní otírat.

Počkej, Pecuchete! Já se nevzdám! Já tě pomstím!

Ráno Bouvard vstal a připadal si, jako by se pro- budil z hrozného děsivého snu.

Nechtěl se k tomu vracet. V hlavě mu rezonovala jediná utkvělá myšlenka, slib.

Vybavil se dřevěnou holí, aby měl větší stabilitu a zvolna se vydal na obhlídku spořitelny. Neměl nic na práci, mohl tomu věnovat veškerý čas.

Na jednu stranu se snažil zůstat nenápadný. Na druhou však potřeboval, aby ho zaznamenali. Měl svůj plán.

Pro pracovníky ve spořitelně, byli tam jen tři, byl známý, i on si chodil pro peníze z účtu a z jakési

opatrnosti si je vždy vybíral přímo z pokladny a odmítal si je vybrat z bankomatu, který byl přímo před dveřmi do spořitelny. Ani na vysvětlení, že výběr z pokladny je dražší než z automatu, nereagoval.

Posadil se mezi čekající, a když přišel na řadu, ještě chvíli si dodával odvahy.

„Víte, můj známý tady měl účet. Ale přepadli ho a v nemocnici umřel...“

Úřednice o tom ještě nic nevěděla.

„Neříkejte! Jak se jmenoval?“

Měl chuť říct, že mu říkali Pecuchet, ale to by asi nepomohlo.

„Václav. Václav Kubiček! Asi tady vybral nějaké peníze a ti lumpové ho sledovali až k parčíku a tam ho obrali. Za jasného dne!“

„A už je chytili?“ zeptala se úřednice zvědavě, „kdopak to udělal?“

„Ještě je nejspíš nechtyli. Jsou to asi dva feťáci, podle toho, co mi ještě stačil říct. Víte, zajímalo by mě, jestli jste tady neviděli obcházet takové dva týpky. Jeden větší, vyholený po stranách hlavy. A ten druhý má asi na krku vytetovaného pavouka. Obrovského chlupatého pavouka.“

Úřednice se překvapeně zvedla a křikla ke kolegyni na protější přepážce. „Máňo, nevidělas tady toho váguse, co má na krku pavouka?“

„Kdepak, ten dovnitř nepáchne, to spíš ten druhý, já bych ho vyhodila, ale bojím se. Když tu není ostraha... On často obchází venku...“

Bouvard poděkoval. Bylo třeba, aby se ozbrojil trpělivostí. Jako by trénoval na nějaký vytrvalostní chodecký závod, od toho dne trávil mnoho hodin procházením kolem spořitelny. Třetí den měl štěstí. Ti dva se konečně objevili.

Stáli najednou jen kousek od něho a asi na někoho čekali. Docela se hodilo, že kolem šla právě jeho sousedka a ta byla vždy ochotná k rozhovoru.

„Jejda, pane Doležal, copak? Něco bolí? To bude asi srdce, to já znám!“ navázala hovor s ním docela spontánně. „Taky se musím občas zastavit a odpočnout. Jo, holt už to není, jako bývalo!“

Poslouchal jí jedním uchem a pozoroval přitom stále dvojici opodál. Sousedce to nevadilo, drmolila dál něco a Bouvard občas přikývl. To jí stačilo.

Konečně se objevil někdo, na koho zřejmě čekali. Bouvard zpozorněl a snažil se zaostřit. Vyměnili si balíček, všechno z ruky do ruky.

No ovšem, dealer si převzal zboží!

Sousedka postřehla, kam se Bouvard dívá a jen potřásla pohoršeně hlavou.

„Těch tady je plno! Slezají se dole u vody, to byste koukal, jaký svinčík tam po nich je, samá injekční stříkačka a jehly! To je o strach, pane Doležal!“

Bouvard jí však už vůbec nevěnoval pozornost, soustředil se jen na ty dva.

„Musím jít, tak na shledanou,“ ukončil rychle rozhovor a vydal se velice pomalu a opatrně za nimi. Sousedka ho chvíli nechápavě pozorovala a pak jen pokrčila rameny a pokračovala také.

Role nemocného penzisty Bouvardovi vyhovovala, dokonce si v ní liboval. Takhle nebyl ani trochu nápadný, naopak, mělo to odlesk přirozenosti.

Prošli úzkými uličkami až na konec, kde stálo několik starších patrových domů a hned u prvního vešli dovnitř. Bouvard se přiblížil pomalu, a když si byl jist, že je to bezpečné, vešel také. Úvaha byla jasná. Někde tady mají asi varnu, laboratoř, ale kde? Nejspíš dole v suterénu, aby to bylo co nejméně nápadné.

Nemýlil se. Naslouchal. Slyšel jejich hlasy za dveřmi, které asi dříve patřily ke sklepnímu bytu domovníka.

Pak stejně opatrně vyšel ven a prošel zanedbanou zahradou, kde rostlo jen pichlavé ostružiní a kopřivy. Někde by tam mělo být okno! A úvaha byla správná, to okno vedlo přímo do místnosti, kde na stole stála destilační kolona.

Oni se nebojí! Nemají strach, že je někdo uvidí. Že se prozradí!

To Bouvard nechápal. Kam až vede ta neustálá bagatelizace drog! Víc vědět ovšem nepotřeboval, to nejdůležitější zjistil, takže první dějství jeho plánu bylo úspěšně za ním.

To víš, kamaráde, já se jen tak nevzdám, spokojeně si opakoval polohlasem, když se vracel domů. Bylo mu jasné, že ta druhá část bude nepochybně mnohem obtížnější a nebezpečnější. Musel se na ní připravit a nic nezanedbat. S takovou motivací se to musí podařit!

Denně odcházel z domova vyzbrojen vším, co potřeboval. Nepochybně byla významnou pomůckou i hůl, o kterou se opíral. Samozřejmě, že ji vůbec nepotřeboval. Přestrojení bylo hodné doslova samotného Sherlocka Holmese!

A jako před tím postával anebo obcházel kolem spořitelny. Věděl, že jednoho dne zase přijdou. Řetěz musí fungovat!

Dočkal se. Netrvalo ani týden a viděl je zase lelkovat na stejném místě! V tu chvíli se ho zmocnila nervozita. Jen aby to všechno klaplo, aby to navazovalo a nikde nezaskřípalo!

Vešel do spořitelny a chvíli vyčkal, připravil si obálku a pak zase vyšel ven, jako by neopatrně došel až skoro k těm dvěma, tam se zastavil a začal neohrabaně třesoucí se rukou přepočítávat peníze. Věděl dobře, že si ho všimli!

Peníze v obálce zastrčil do kapsy u kabátu, opřel

se o hůl a šel. Ani se nemusel ohlížet, uslyšel kroky a věděl, že jdou za ním. Jen musel dodržet svou režii. Dojít někam stranou, kde by všechno hrálo pro něj, kde by měl promyšlenou výhodu. Všechno měl pojištěné a nedbal na to, že je to riskantní! Byla proti němu přesila dvou mladých a silných.

Pevněji svíral hůl a snažil se vnímat i co se děje za ním. Když došel až do úzké uličky, pomalu zvolnil a když byl na místě, které si vybral, docela zastavil a jen zlehka se natočil, aby v zorném poli měl aspoň malou orientaci. Očekával útok!

V té nejisté situaci byla potřeba každá malá výhoda. A říká se, kdo je připraven, není překvapen.

Když na něj směřovala první rána, dokázal ji bleskurychle odrazit.

A všechno se začalo odvíjet neuvěřitelnou rychlostí. Okamžik překvapení je zaskočil! Nečekali odpor a už vůbec ne nějakou obranu.

Než se vzpamatovali, měli na rukou pouta a oba byli přicvaknutí k solidní mříži, která kryla nějaké sklepy v domě. Marně se cukali a zmítali. Bouvard byl rychlejší a obratnější!

Zatímco na něj řvali, ať je pustí, Bouvard si vzal mobilní telefon a vytiskl v naprostém klidu číslo.

„Jo, přijďte si pro ně!“

Dva policejní vozy s majáčky se objevily do pár minut.

„Detaily vám předám,“ řekl Bouvard, „odvezte je, ať se na ně nemusím dívat!“

Feťáci stáli nechápavě, jednou rukou stále připoutaní k mřížím.

„Nekecej, takovej posranej dědek nás dostal!“

Jeden z posádky policejního vozu se k nim otočil.

„Blbečku, ani nevíš, kdo tě realizoval!“ A znechuceně je oba nacpal do auta.

„Moc vám děkujeme!“ řekl směrem k Bouvardovi. „Holt, stará škola, co?“

Bouvard pokrčil rameny.

„Pozdravujte šéfa!“

Bylo po všem a vozy odjely, vydal se pomalu k domovu, ale neopíral se, spíš si s holí pohazoval. Když došel k domu, otevřel si, vyšel až k svému bytu a na chvíli se zastavil u vizečky na dveřích. Byla už zašlá, zaprášená.

Plukovník JUDr. Miloslav Doležal, vrchní kriminální rada v.v.,

Jedním prstem ji oťel.

A doma se posadil ke stolečku, z příborníku vzal dvě broušené skleničky a do každé nalil trochu oblíbeného vína. Sliby se mají plnit!

„Tak na zdraví, pane Pecuchet!“

Bylo proč si připíjet!

3. ZÁZRAK – Jaroslav Čejka

Poté, co ho na toxikologii dostali z nejhoršího, převezli doktora Stárka do psychiatrické léčebny v Bohnicích, kde skončil ve zvláštním pavilonu pro narkomany. Termíny jako narkomani či toxikomani jsou více méně odborné, ale sami psychiatři, sestry a ošetřovatelé mluví mezi sebou o takových pacientech jako o feťácích a smažkách. Tak zvaná laická veřejnost ani nemluvě. Laikové, tedy alespoň u nás, ještě pořád přistupují k feťákům a vlastně ke všem cvokům s nemalým despektem umocněným strachem. A k psychiatrům zrovna tak. Móda mít osobního cvokaře a chodit na psychoanalýzu stejně pravidelně jako třeba na pedikúru k nám z Ameriky zatím nedorazila. Ale co není, může být. Našlápnuto k tomu máme, ne že ne. Různých soukromých ústavů a lázní pečujících o tzv. devítkaře, tedy pacienty s indikací č. 9, pomalu, ale jistě přibývá. A určitě je neprovozují samí altruisté. Euromilové nad lidumily vítězí i v medicíně a balneologii.

Doktor Stárek si poté, co ho z Bohnic propustili a doporučili mu komplexní lázeňskou léčbu, vybral Priessnitzovy lázně Jeseník, které jejich zakladatel,

po němž se dnes jmenují, proslavil už v 19. století pod názvem Gräffenberg.

Odjel do nich začátkem října, kdy smíšené lesy kolem měnily barvu jako čeští politikové, mezi kterými měl už i JUDr. Stárek hezkých pár klientů. Počasí mu přálo, a protože si připlácel na nadstandardní péči, která obnášela nejen jednolůžkový pokoj s vlastní koupelnou, televizorem a ledničkou, ale i výběrovou stravu podávanou formou švédských stolů v luxusní secesní restauraci s názvem 1874, cítil se tu od začátku skvěle. A což teprve, když zjistil, že v rozlehlé schodišťové hale, která dostala svůj název podle dominantního točitého schodiště, nezůstane v některém z modrých křesel kolem kavárenských stolků sedět déle sám, než nějakých deset, patnáct minut. Pacientky stížené depresemi, bipolárními afektivními poruchami, lehčími formami schizofrenie a jinými psychickými poruchami, byly vesměs nečekaně družné a vstřícné. Nebyl tam ještě ani týden, když se takhle seznámil se dvěma třicátnicemi, jednou brunetkou a jednou blondýnkou, se kterými pak prožil zajímavý večer v místním wellness centru při pocení ve finské sauně, ochlazování

v malém bazénku s ledovou vodou, macerování ve vířivce a našlapování na oblázky Priessnitzových chodníků s horkou a studenou vodou. To všechno samozřejmě bez plavek a prostěradel, protože jeho společnice netrpěly žádnou zbytečnou stydlivostí.

Víc z toho zatím nebylo, protože doktor Stárek uměl být vůči svým právníckým soupeřům, jak se patří tvrdý, ale vůči ženám byl měkký až běda. Když mu některá dala najevo svůj zájem o intimní sblížení, většinou ji žádným odmítnutím neurazil, ale sám si řekl jen vzácně. Kdysi si dodával kuráž alkoholem, později různými měkkými drogami, až na ty tvrdé málem dojel. Konec konců, proto byl taky tady. A kvůli tomu už několik měsíců abstinovat.

V sobotu odpoledne seděl ve schodišťové hale zase. Už od dvou hodin – a teď byly skoro tři. Stačil už vypít jedno espresso a jedno latté, mátový čaj i zázvorový tonic, takže močový měchýř měl naplněný k prasknutí jako Tycho de Brahe před smrtí, ale bál se odejít na záchod, aby náhodou ty sympatické devítky, se kterými tu měl rande, nepropásl. Takže ho docela zaskočilo, když se u jeho stolu objevila žena neurčitě věku mezi přechodem a důchodem, v kalhotovém kostýmu a s dlouhými prošeďivělými vlasy, která mu na první pohled připomněla známou bojovnici proti církevním restitucím, spisovatelku Zdenku Opaskovou, jež ovšem nemá s opatem stejného příjmení vůbec, ale vůbec nic společného. V ruce si nesla podnos a na něm skleněný pohár s českým turkem, skleničku vody, oříšek v čokoládě a plastovou dózu s umělým sladidlem.

„Dobrý den,“ řekla, „máte tu, prosím, volno?“

„Zatím ano,“ odpověděl popravdě, ale bez velkého nadšení, „jenže nevím, jak dlouho ještě. Čekám totiž společnost.“

„Aha. A směla bych si k vám na chvíli přisednout? Až vám ta vaše společnost přijde, přisednu si jinam.“

JUDr. Stárek si pomyslel, že to měla udělat rovnou, ale jeho dobré vychování mu nedovolilo, aby to řekl nahlas, takže se nechal slyšet, že samozřejmě může.

Ale to už dáma seděla a míchala si svého turka.

„Promiňte mi, že se vám takhle vnucuji,“ omlouvala se přitom dost nepřesvědčivým tónem, „já vím, že na to nemám ani léta, ani právo, kolem je přece dost jiných volných míst, ale ráda bych se s vámi seznámila. Jmenuji se Zdena Opasková...“ A natáhla k němu přes kavárenský stůl ruku.

Zaváhal jen na zlomek sekundy, načež k ní natáhl tu svou, aby její nabízenou dlaň přijal a přiměřeně stiskl. Tedy ani příliš vřele, ani jako ploutev leklé ryby.

„Doktor Stárek,“ představil se a v rozporu se skutečností dodal: „Těší mě.“

„Ale pane doktore,“ zavrtěla se nespokojeně v křesle čalouněném modrým sametem se stylizovanými zlatými liliemi, jaké mívali v erbu francouzští králové, „proč tohle říkáte? Já přece vím, kdo jste, a vidím, že vás má přítomnost netěší. Ale abychom to vzájemné představování se dokončili. Já vím, že vy jste doktor práv, momentálně v déletrvající pracovní neschopnosti, a současně příležitostný spisovatel. Já jsem zase pro změnu doktorka genetiky ve výslužbě.“

V současné době navíc něco jako tisková mluvčí Jeho Císařské Milosti Josefa II. Habsburského. Samozřejmě, že jenom na vedlejšák. Udělala jsem si kvůli tomu živnostenský list na služby v oblasti public relations.“

A je to tady, blesklo JUDr. Stárkovi hlavou. Další devítka, ale tentokrát jako vystřižená z nějaké anekdoty odehrávající se v blázinci! Měl se jí představit jako tajemník Napoleonova maršála Bernadotteho, pozdějšího švédského krále, aby bylo jejich postavení aspoň trochu kompatibilní.

„Můj zaměstnavatel je tu také,“ pokračovala doktorka Opasková, „léčí si tady nervy, jak jinak, ale je tu samozřejmě inkognito a nevyhledává žádné společenské styky. Ale když zdejší lázeňské noviny přinesly ve své rubrice V. I. P. hosté vaše jméno a na sousední straně otiskly vaši povídku o tom, jak jste převzal zastupování pana Řečického z Řečice, jednoho z českých stavů popravených po bitvě na Bílé Hoře, Jeho Císařská Milost zatoužila se s vámi setkat.“

A vyslala mě, abych vám navrhla schůzku v prezidentském apartmá, které obývá. Císařské či královské apartmá tu bohužel nemají.“

„To se divím,“ řekl doktor Stárek ironicky, „vždyť Vincenc Priessnitz tu přece léčil i korunované hlavy. Jestli se nepletu, tak anglického krále Eduarda dokonce z léčení vyloučil, protože Jeho Výsost nechtěla respektovat lázeňský řád.“

„Právě. Tenkrát tu bydleli i korunovaní pacienti velmi skromně, nesmělo se tu pít ani kouřit a mezi léčebné procedury patřily nejen koupele a dlouhé procházky, ale i fyzická práce – například řezání a štípání dřeva. Jejich cílem bylo posilování fyzické kondice pacientů a redukce jejich vysoké hmotnosti. Dnes je ovšem jiná doba. Dnes patří k hlavním balneologickým prostředkům – a to nejen tady, ale ve všech světoznámých českých lázních – redukce bankovního konta klientů a posilování jejich ega... Takže kdy by se vám hodilo Jeho Císařskou Milost navštívit?“

„To máte těžký, paní doktorko,“ zdrsnil JUDr.

Stárek svůj verbální projev, aby se té obtížnice snáze zbavil, „já jsem tady opravdu na léčení, takže relaxuju a nic neplánuju. Já bych šel s váma třeba hned, ale už jsem domluvenej se dvěma jinejma dámama. Chápete ne?“

„Jestli máte na mysli tu baculatou brunetku a tu poněkud anorektickou blondýnku, se kterými jste byl onehdá v sauně a ve vířivce, tak těch se, obávám se, hned tak nedočkáte.“

„Proč myslíte?“

„Jeho Císařská Milost pro ně poslala hned po obědě svůj rollce royce i se šoférem, který jim měl tlumočit vaši omluvu z důvodu nečekaného a bohužel i neodkladného jednání a nabídnout jim náhradní program – výlet oním rollce roysem do Karlovy Studánky.“

Doktor Stárek ucítil, že se mu valí krev do hlavy. Neměl rád, když si s ním někdo vytíral zadek. I kdyby to byla opravdu korunovaná hlava státu a ne jenom nějaký korunovaný magor.

V tomhle směru byl přesvědčený demokrat a málem socialista.

„Tomu se ovšem říká totální podraz!“ zasyčel jako přetopená parní lokomotiva zvaná Šlechtična, která vyjíždí z lokomotivního depa už jen výjimečně.

„Nemyslím,“ řekla doktorka Opasková mírně. „Tomu se říká diplomacie. Věřte mi, že svého setkání s Jeho Excelencí nebudete litovat. Je připravený vám váš ztracený čas a případné další služby excelentně honorovat!“

„Nezlobte se, ale to jste si měla vymyslet nějakou přijatelnější záminku. Období, kdy jsem trochu experimentoval s psychotropními látkami, mám naštěstí už za sebou. Možná že bych vám ještě spolkl Karla IV., konečně máme letos rok sedmistého výročí jeho narození a akce stíhá akci, takže bych možná dokázal uvěřit tomu, že se jedná o nějakou aktuální skrytou kameru, třeba pro pořad Tvoje tvář má známý hlas, nebo něco podobného, ale Josef II., ten osvícený a přitom trochu kožený panáček z Babičky Boženy Němcové nebo z Formanova Mozarta? Jděte se vycpat i s Jeho dávno zesnulou Císařskou Milostí!“

JUDr. Stárek ze sebe vychrlil své zpochybnění jejího návrhu jak vorvaň vzduch smíchaný s mořskou vodou, ale nepřineslo mu to žádné uspokojení. Naopak, cítil, že se mu její oči zavrtávají do mozku hůř než spirochety. A jestli měl z něčeho přímo panický strach, tak to byl syfilis a AIDS. V jeho případě šlo sice o strach poměrně iracionální, protože pokud šlo o sex, tak se profesionálkám vyhýbal jako čert kříži, zatímco amatérky se bůhvíproč vyhýbaly jemu, ale iracionální děsy bývají ty nejhorší.

„Tak dobře,“ řekla Zuzana Opasková. „Chtěla jsem sice, aby vám to vysvětlil osobně, ale když jinak nedáte, řeknu vám to sama. Můj svěřenec, jak ho někdy nazývám, není samozřejmě skutečný císař Josef II., ten opravdu zemřel roku na Tohle je jen jeho klon. Říkala jsem vám přece, že jsem genetička vé vé. Tedy ve výslužbě. Do roku 1989 jsem vedla tajný vládní projekt, jehož cílem bylo klonování rozumných bytostí. Tedy ne jenom nějakých pitomých ovcí, ale i lidí. A ne jen omezených proletářů, kterým stačí ke štěstí, že mají práci a díky ní i na hamburgery a hrací automaty, ale skutečných historických osobností. Představy byly takové, že jim naklonujeme nového Marxe nebo Einsteina, ale pak přišla Velká listopadová kapitalistická revoluce a mí šéfové ze strachu, aby výsledky našeho výzkumu nepadly do rukou vítězům, dali všechno zlikvidovat. Nejspíš by nejradši zlikvidovali i mě, ale já včas vysublimovala. Prostě jsem jim zmizela z očí, přešla do ilegality a pracovala dál. Různé tajné služby mě sice hledaly, ale nenašly.“

Doktor Stárek dostal chuť na panáka nebo na lajnu koksu, ale ovládl se.

„Vy mi chcete tvrdit, že jste naklonovala rakouského císaře Josefa Druhého? Odkud vás sem přivezli? Z Bohnic anebo z Bečkovic?“

Zuzana Opasková se však nenechala vyvést z míry. Ta měla skus silnější než pitbull, který dokáže viset ve vzduchu zakousnutý do pneumatiky třeba hodinu. Někdy i víc.

„Trvalo mi to skoro dvacet let,“ pokračovala, jako by se nechumelilo (i když její společník myslel na sníh tak, až se mu rozklepaly ruce), „ale dotáhla jsem to do konce. Když jsem měla teoretické řešení v kapse, přišla na řadu volba koho naklonovat. A protože zrovna v té době vrcholily snahy české katolické církve ztrestitovat všechno, co kdy prošlo chamtivýma rukama jejích prelátů, tedy nejen to, co jim sebrali komunisté, ale dokonce i to, co jim vzal kdysi Josef II., rozhodla jsem se naklonovat právě jeho – nejlepšího a dodnes nedoceněného syna Marie Terezie. K Josefovu genetickému kódu jsem se dostala poměrně snadno. Korupce funguje všude, tedy i ve Vídni a pracovníci, kteří se starají o hrobku rakouských Habsburků, si také rádi přilepší... Takže teď ho tedy mám! Je to Josef II., jak udělaný přes kopírák. Má jeho rysy, tělesné proporce, barvu očí i vlasů, stejné povahové rysy i většinu jeho schopností, ale bohužel zůstal vězet ve své době jako ryba v aspidu. Nedokáže překročit stín pouhého klonu. Všechno si pamatuje, ale nic nechápe. Rozpad rakouské monarchie, obě světové války, Hitlerův anšlus Rakouska, atomové bombardování Hirošimy

a Nagasaki, to všechno jsou věci, kterým bytostně nerozumí a které mu způsobily nervový kolaps. Pro politiku je dneska nepoužitelný. Ale dobrému právníkovi by nemělo nic bránit ve využití jeho jména a jeho dávných rozhodnutí. Napadnout všechny ty nehorázné nároky katolické církve jako takové a zejména pak řádů, které u nás už de facto neexistovaly a které dnes často reprezentuje jen hrstka importovaných řeholníků cizích národností a pár právníků, kteří na nich parazitují... Copak to jde, aby si někdejší Řád německých rytířů, jejichž posledním velmistrem byl arcivévoda Evžen Habsburský, nárokoval vydání hradů Bouzova a Sovince, lázní Karlova Studánka nebo tisíců hektarů lesů, rybníků a polí? A jaký právem byl řádu premonstrátů vydán znojemský klášter, ve kterém už za Rakouska – Uherska byla jen vojenská kasárna? Nebo kdo stojí za zpochybňováním vyvlastnění majetku křižovníků na základě Benešových dekretů a za snahami o vydání jejich někdejších polí v okolí Prahy, ze kterých se během let staly lukrativní stavební parcely ceněné na stamiliony korun? A takhle bych mohla pokračovat až do rána... Takže se ptám, pane doktore, půjdete do toho s námi?“

Primář příslušného oddělení psychiatrické léčebny Bohnice a docent Lékařské fakulty Univerzity Karlovy MUDr. Václav Šebek, měl před sebou žádost Městského soudu v Praze o znalecký posudek psychického stavu a právní odpovědnosti JUDr. Milana Stárka, který napadl žalobou vybrané restituční nároky katolické církve a některých církevních řádů,

přičemž se odvolává na údajné akty a výroky císaře Josefa II., jenž v osmáctém století proslul neuváženými a později revidovanými reformami, jakož i bezprecedentními zásahy do majetkových poměrů církevních řádů, jež svévolně rušil a kterým odebíral jejich nemovitý majetek pod záminkou, že jim byly v minulosti českými panovníky a feudály pouze půjčeny jako léno.

Docent Šebek doktora Stárka znal a věděl, že má víc zdravého rozumu a lepší právní citění než celá biskupská konference i s kardinálem Dukou dohromady. Ale také věděl, že Stárek před časem uvázl v bludném kruhu užívání návykových látek, ze kterého se sice později jakž takž dostal, ale kdo ví, jak je na tom teď. Recidivy u alkoholiků a narkomanů bývají mnohem častější než u jiných pacientů psychiatrických léčeben a klinik. Bude tedy muset doktora Stárka znovu vyšetřit, i když to bude nejspíš jen ztráta času, protože výsledkem si je více méně jistý už teď.

To jenom zloděj křičí: „Chyťte zloděje!“ a šílenec chce rozumnému mermomocí nasadit bláznovskou čepici.

A vzápětí si vzpomněl na slova kardinála Duky, která pronesl do kamery, když se ho televizní reportér ptal, co že to šeptal při svém blahopřání nově zvolenému papeži Františkovi. Odpověděl tenkrát: „Řekl jsem svatému Otci, že je to zázrak...“ Jenže docentu Šebkovi jeho profesionální intuice napověděla i druhou část Dukovy věty, kterou už Jeho Eminence pro jistotu nevyslovila: „...že jsme ty restituční stihli ještě před jeho zvolením!“

4. ABEL A KAIN – Ivan Černý

Standa je vždycky při penězích, jezdí o sobotách a nedělích na brigády do Danone, zato Dan bude tradičně švorc.

Standa... povzdychla jsem nad svým údělem. Až mi ho bylo líto a nedokážu mu říct na rovinu, že u mě nemá šanci. Je takový tichý a pobledlý, pořád nosí po kapsách nějaké knížky a, což je nejhorší, pořád by mi z nich četl nějaké pasáže. Kdo je zvědavý na nějaké básničky... To se nosilo akorát tak za našich babiček.

Obdiv a oči mám pro Dana. Zbožňuju tu jeho drsnáckou image. Ten se v životě neztratí. Ách, co bych za to dala, kdyby to se mnou myslel vážně! Fascinují mě ty jeho náušnice po celém obvodu ucha, dokonce má propíchnutou i špičku jazyka a tam má zasazený kovový cvoček. Trošku to sice vadí při líbání, ale je to božský na pohled. A pak,

vždycky má Dan jointa, který mu zvedá náladu a je s ním děsná sranda.

Letmý pohled na hodinky, aha, bude půl páté. Se Standou máme sraz v jedné staré kavárně za Malostranským náměstím, prý tam kdysi chodil sám Kafka a další, mě to moc nezajímá. Rád se tam scházívá a vždycky mi žmolá ruku a předčítá z klasiků, abych to tak řekla stručně. Mě to ale nebaví. Raději bych šla na techno s Danem.

Jak já se jen toho Standy zbavím, abych mu až tak neublížila? Chlapci v jeho věku jsou na takové věci příliš citliví, jak nám říkala profesorka v hodině sexuální výchovy, která se k naší radosti zavádí do středních škol. Když je zradí dívka, někteří se s tím nevyrovnejí, dokonce jsou schopni spáchat sebevraždu. Standa z té četby Jesenia, Okudžavy a ostatních by to třeba také mohl udělat. To bych

si ale nerada vzala na svědomí. I když, svým způsobem ho mám přece jen asi ráda. Možná ale, jako kámoše, nebo bráchu? Čert aby se v tom vyznal... Ale určitě mě nepřitahuje a neláká jako Dan. Ten, když se přihrne v těch svých bombrech a s vyholenou hlavou, vonící po té divné pryskyřici, tak se ráda blýsknu v partě po jeho boku. Ale upřímně, ani s jedním ani s druhým jsem nic kromě pár pus neměla. Teď nás všude straší ajdsem a já nevím čím ještě, taky bych se bála přijít do jináče. Jak říká moje máti, na všechno mám ještě dost času.

Teď už ho ale nemám, nechci-li přijít pozdě. Ještě letmý pohled do ledničky, zlatá máma, vždyť ty broskve jsou v zimě tak drahé... Popadla jsem největší a osvětlil mě duch svatý. To bude ono, to bude výmluva, kterou neprokoukne.

Vletěla jsem do metra, za pár minut jsem byla v centru. Padající vločky se usazovaly na kolemjdoucích, s chutí jsem zbaštila broskev a velkou pecku strčila mezi levou daseň a tvář. Obličej mi tak báječně natekl. Proboha, já snad budu muset na pohotovost. Jo zuby, to je svinstvo. To musí uznat i nepraktický kluk, jako je poeta Standa.

Už mě čekal u stolku pro dva. Cucal čaj, před sebou měl starou ošuntělou knížku.

„Ahoj,“ vstal mi vstříc.

„...hoj...“ huhlala jsem s peckou v puse.

„Podívej, jedno z prvních vydání Františka Gelnera!“ zářil. „Není to skvělý? A koupil jsem ho za pouhých dva...cet...ko...run!“ slabikoval, aby zdůraznil, jaké že to měl štěstí.

„Promiň,“ ukázala jsem palcem k nateklé tváři. „Děsně mě vzaly zuby...“

„To je škoda,“ učinil pokus pohladit mě po vlasech. „Sedni si na chvíli, chceš sváro?“

„Promiň, nemůžu,“ mrkla jsem na hodiny za jeho zády. To by byl zase večer... Určitě by mi tu knížku přerecitoval od začátku do konce, možná, že by se pokusil líbnout mě někam na tvář, a to by bylo tak všechno. Já ale chci žít, postavit se čelem vichřici, jít s Danem a partou třeba někam posprejovat vagony metra. Jak to říká Dan? Lepší ostuda než nuda. Hodiny za Standou říkaly, že bych to mohla ještě za klukama do čajovny, kde sedával Dan s partou u jointa, ještě stihnout. Když se mi ovšem podaří nějak taktně ze sebe shodit tohoto literáta.

„Promiň, až příště,“ huhlala jsem a přikládala si k tváři kapesník na znamení, že to pekelně bolí. „Musím na pohotovost. Třeba zejtra ti brnku.“

„To je škoda,“ smutně přikývl. Pak se mu zajiskřilo v zelených očích. „Já to alespoň nastuduju, a příště ti to budu deklamovat, jo?“

To snad není ani možný, prolétlo mi hlavou. V době pankáčů, skinů, bouří proti globalizaci, imi-

grantským vlnám a xenofobním náladám mi bude recitovat sto let staré básničky! Ale i tak mě k němu pojila taková divná vlna něhy. Někdo by se měl o něj starat. Ten to bude mít v životě strašně těžký. Jak to říká Dan? Život je drsnější a my musíme být ještě drsnější. Vždycky si přitom sáhne po vlastnoručně ubaleném smotku marušky, mařenky či marijáanky, nebo jak tomu říká. Prý mu dává sílu a odvalu.

„To bude fajn,“ uklouzlo mi, i když jsem mu nechtěla nic slibovat.

Standa se náhle se začal šacovat. Vytáhl dvě stě korun, klopil oči a prosil, abych si to vzala. Určitě budu mít se zubákem výdaje, všechno se musí zaplatit hned a on bral za nedělní šichtu. „No díky...“ bylo mi to trapné, ale přišlo to vhod. Dan bude zase bez peněz a určitě se obrátí na mne. V poslední době to začal dělat dost pravidelně. Nejhorší je, že dříve to prezentoval jako půjčku, teď už to bere jako samozřejmost. Onehdy jsem měla jen pár drobáků a on mě nečekaně seřval, jak že si to vlastně představuju. A že prej, kolik si myslíš, že mě ta tráva stojí... Dokonce jsem měla dojem, jako by se chtěl na mně i rozpráhnout. Ale to mohl být jen dojem.

„Tak jo, díky, brzy se vrátím!“ sezobla jsem tu dvoustovku dvěma prsty z natažené dlaně.

S tím kilem v kapse už jsem docela bohatá. To Dan ocení. To už bude i na nějaké to psaníčko, které v poslední době začal kupovat u kluka na diskošce.

Standa mě stydlivě pohladil a vstal, aby mi tím gestem umožnil odchod. Vypadla jsem jako cukrář. Ani mě nenapadlo se na chodníku otočit, jestli se vrátil k našemu stolku a rozečtené knížce poezie.

U nejbližšího koše na odpadky jsem otevřela pusku a vyplivla tu obrovskou pecku. Už byl nejvyšší čas, neboť mě hrozně dřela do dásně. Vletěla jsem do nejbližší tramvaje a jen soukromý detektiv by zjistil, že za mnou, ale do druhého vozu, naskočil ten tichý a nepraktický Standa. To jsem pochopitelně vůbec nevěděla.

Vystoupila jsem o pět stanic později. To doupě, maskované nápisem Čajovna, bylo ve sklepení jednoho z letitých činžáků. Vchod byl z ulice, sešla jsem několik schůdků dolů a čekala, až se rozkoukám. Dým z cigaret a marjáanky by se mohl krájet, z věže u baru se linula muzika. V salonku hulákala parta vedená Danem. Seděli na zemi u orientálního stolečku. Přivítali mě pískotem a řevem, připomínali americké honáky na rodeu. Bylo mi skvostně. Tady jsem doma, k téhle partě patřím. Tedy brzy budu patřit. Automaticky mi udělali místo vedle Dana, ten se na mě šklebil a kasal se, že dopoledne byl v „tatau“. Nechal si udělat pírskink na pupku. Vyhrnul si už tak dost krátké černé triko a ukazoval

mi stříbrný šperk v ještě mokvající ráně. Bylo to hnusně krásné a přitažlivé. Mezi řečí mi pod stolem zmáčkl koleno a přitiskl ústa k mému uchu. Lidem kolem to mohlo připadat, že mě líbá, ale on velel:

„Máš nějakou škváru?“

„Tři kila!“ připadala jsem si jak ve filmu.

„Dej!“ natáhl dlaň.

Peníze změnil majitele a on mě pochválil.:

„Hodná holka. Ale víš, co by bylo, kdyby nebylo?“ nevěděla jsem, jestli žertuje, nebo jestli to myslí vážně. Oči se mu leskly a z dechu jsem cítila něco jako aceton.

„Můžu hádat?“ usmívala jsem se na něho.

„Ani se o to nepokoušej,“ sykl a jeho paže vylétla jako had z křoví. Stiskl mi silně vlasy u temene hlavy, až to prudce zabolelo. Takového jsem ho ještě neznala.

„Musela bys je sehnat za každou cenu. Vysomrovat, švihnout nebo jít na ulici...to je zákon party.“

Pořád jsem si myslela, že žertuje. Ostatní se bavili mezi sebou, jeden překřikoval druhého a nám dvěma nikdo nevěnoval pozornost.

„Ty tři kila se mi hoděj na perník,“ drtil mezi zuby. „Ty si zatím dej tohle,“ přistrčil mi skleničku s podivným obsahem.

„Já nechci...alkohol nepiju...“ zavrtěla jsem hlavou. Naposledy jsem se napila na svatbě bráchy a dva dny mi bylo z toho zle. Od té doby nesnáším alkohol v žádné podobě.

„Panstvo, děvchenka mi řekla, že nepije!“ postavil se vratce a začal mě zesměšňovat. Všichni se rozřehnili jako koně a někdo řval, že pak nemám právo být v partě.

„Zkouška... zkouška,“ vyrukoval někdo s dalším nesmyslem a já nevěděla, co dělat. Nějak se mi to přestávalo líbit. Jsem zvědavá, ale né na hlavu. Přesto mě Dan popadl, k ústům přitiskl sklenku. „Na ex, na ex...“ začala parta skandovat a nezbylo mi nic jiného, než zavřít oči a pootevřít ústa. První chuť byla hrozná. Druhá o něco lepší. Třetí sklenička už šla sama. Tělem se mi rozlévalo horko, náhle mi vše připadalo legračně veselé. Strčili mi mezi rty smotek, vtáhla jsem do sebe dým trávy a přestávala jsem ztrácet opatrnost a soudnost. Pak jsem cítila nějaké dlaně, jak se mi snaží dostat pod mikinu, a už mi bylo téměř všechno jedno. Víc intuitivně než rozumově jsem k sobě srazila pevně

kolena a náhle se mi udělalo strašně špatně. Ještě jsem slyšela nějaké rozčilené hlasy, hádky a skřípot pneumatik. Probrala jsem se až za hodnou chvíli na lavičce v parku.

Držel mě a objímal – Standa. Začaly mi pršet slzy z očí, vůbec jsem nevěděla, co se dělo, a jak to, že jsme najednou spolu.

„Víš,“ rozčilením zadrhával. „Zdála ses mi taková divná...moc jsem ti nevěřil, a tak jsem šel za tebou.“

„No a co bylo pak?“ vzala jsem si od něho kapesník a utírala pus, kterou jsem měla plnou kyseľých slin po zvracení.

„Šel jsem za tebou až do toho podniku...ty přece ale k takovým lidem nepatříš, ty tam nemáš co dělat.“

„Já vím,“ bylo mi hrozně. „Já jsem prostě taková káča...“

„Byl tam hroznej brajgl. Vytáhl jsem tě ven, když přijela policie a sbírala ty tvé kámoše, včetně toho s těmi náušnicemi.“

„To nejsou mí kámoši,“ přitulila jsem se k němu. Jak jsem mohla být tak slepá...Vypadalo to tak romanticky. Taková frajeřina. Lepší ostuda než nuda. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se Standa neobjevil. A já si ještě před několika hodinami myslela, že on to bude mít v životě těžké. Že on se nedokáže o sebe postarat. A vida, ono je to všechno jinak.

„Nezlobíš se?“ bylo mi ze všeho trapně.

„Podívej,“ už se zase usmíval tím svým neobvyklým způsobem. „Všechno se opakuje. „My neumřeme na práci, ani na bídu, my zajdem na sifilidu!“

„Cože?“ zaskočil mě.

„No to je z Gelnera, chtěl jsem ti přece něco citovat. Padl někdy za první světové války. Dodnes se neví, kde...“

„Neštítíš se mě?“ začala jsem se bát, že mě opustí.

„No, nejsi právě teď voňavá konvalinka, ale to se srovná...“ sáhl do letitého zimníku, který snad zase přichází zpět do módy, pro žvýkačku. „Ale ta finta s tou peckou byla dobrá...“

„Promiň, zvedla jsem se. „Hrůza, je hodně přes půlnoc. Máma mě zabije.“

„Uvidíme se zítra?“ pohládl mě.

„V pět v naší kavárně. A nezapomeň na ty básničky!“ dotkla jsem se špičkou prstů jeho tváře a pochopila, jak jsem byla ještě před několika hodinami tak strašně hloupá.

5. JEDNA Z TVÁŘÍ BOLESTI – Ivan Černý

Ostrý zvuk budíku mu přetrhl spánek. Otevřel oči. Nejraději by je však zase zavřel. Moci jen pevně stisknout víčka a utéci tak tomu všemu. O kolik byla

jeho noc ale horší než den, nevěděl. Pomalu ztrácel smysl pro realitu. Byly to mýry, co ho ničily, záležitosti snů, nebo příznaky bílého dne?

„Mamí...“ víc vzdychl, než zvolal.

Odpovědí mu bylo ticho. Kdyby alespoň byla sobota a on měl před sebou celé dva dny klidu. Je však teprve úterý...

Otřásl se. Už neměl sílu dál to snášet.

„Maminko...“ opakoval, i když věděl, že jeho volání zapadne v prázdném bytě.

Matka pracuje od šesti hodin. Už je tomu tak celá léta. Nejenom do učiliště, ale i takřka celou základní školu musel ráno zvládnout sám. Jako by ji slyšel:

„Máma musí, chlapče, vydělávat...“

„I za tátu...“ dodávala, když byla unavená či bez nálady.

Toho znal jen z fotografie, kterou pouze náhodou neroztrhala jako ty ostatní. Snad proto, že na ní byli všichni tři – vzácná chvíle. On v zavinovačce – rodinné štěstí, které už ale nepamatuje.

Sáhl pro brýle, odhodil deku. Hubeňoučké paže a příliš dětská ramínka na jeho patnáct let osypala husí kůže. Mapa na prostěradle říkala, že se mu to už zase přihodilo. A to ho matka v noci pravidelně budila na záchod. Otevřel okno, aby místnost vyvětral, a rychle vklouzl do mikiny s kapucí a opraných džín. Pak si znovu sedl na pelest postele. Co bude dělat?

Těch dvě stě korun nesehnal.

To mu ale Richard neodpustí. To ne...

„Mamí...maminko...“ roztřásla se mu brada.

Dlaní rozetřel slzy na tváři. Pokusil se ji včera osidit. Věty o příspěvku na tělocvičné náčiní pro učiliště však nezabraly. Jen mu vjela prsty do vlasů a řekla, aby to na ni už příště nezkoušel.

To byl konec. V prasátku na nočním stolku měl slabých deset korun, ty ho nezachrání.

Zvedl se, zamířil do koupelny. Ačkoliv už bylo půl osmé, nespěchal. Báł se okamžiku, kdy vstoupí do třídy. Už cítil jeho pohled, otázku vyslovenou jedním slovem – máš? – a následující gesto zaťaté pěsti.

Kolik tváří má bolest?

Opláchl se, sáhl pro kartáček na zuby. Pak se přechýl a použil matčin sprej. Namířil voňavým proudem do podpaží, nastříkal si i mikinu nad břichem. Dělal to tak od chvíle, kdy musel před celou třídou na jeho rozkaz opakovat:

„Jsem smradloch.“

Začalo to tak nevinně.

Když nastoupil do prvního ročníku učiliště, zůstal v prváku opakovat propadlík Richard. Netrvalo dlouho a už si na Petra houkal:

„Utři za mě tabuli...“

Utřel ji. Bral to jako kamarádkou výpomoc. Ta se však časem jednostranně zvrhla.

„Dej mi svačinu...napiš mi úkol...vem mi tašku...“

Jednou, dvakrát se pokusil vzepřít – a byl bit. Po praxi ve skříňkách. Facky mu vehnaly červeň do obou tváří, ponížení však pátilo víc než ty rány. Richardova partička to brala jako velké povyražení, nenašel se nikdo ze spolužáků, kdo by se ho zastal.

Zavřel za sebou dveře koupelny a v myšlenkách vešel do kuchyně. Lístek od mámy tak jako jindy oznamoval:

„Péťo, čaj je v termosce. Namaž si chleba máslem. Nikde se po škole netoulej. Máma.“

Vypil šálek jedním lokem. Jíst však nemohl. Hrdlo stažené, cítil, jak se mu začínají trást kolena. Pomalu by měl vyrazit, nebo přijde o moc pozdě. Ale co byla poznámka od mistra výcviku proti peklu, které na něho chystá Richard, jehož nároky v poslední době rostly. Už několikrát mu musel přinést na cigarety z nějaké trávy, nebo na nějaký perník, či co. Když neměl, byl bit nebo zesměšňován před celou třídou. Ty padesátikoruny pro Richarda dával dohromady ze sběru papíru, kterým si občas přivydělával. Ale teď na něm chce celé dvě stovky! To je pro kluka, jako je on, spousta peněz.

V zoufalství, jak se vyhnout nevyhnutelnému, dostal nápad, na který by dříve ani nepomyslel.

„Třeba to mamka nepozná...“ chlácholil svědomí, které ho před možnou krádeží varovalo.

Vrhl se k šatníku.

Probíral jedno ramínko za druhým. Plášť, zimník, bunda. Nepřehlédl ani sako od matčina kostýmu. Projel i tři staré kabelky, ležící na dně letité skříně. Zesmutněl. Doutnající jiskřička naděje zhasla. Nikde ani desetník. To byla poslední šance.

Až se mu napětím orosily brýle. Otřel silná skla do cípu mikiny a šoural se ke dveřím. Vyměnil bačkory za kecky, přesvědčil se, jestli má v tašce svačinu i klíče od bytu, a přibouchl dveře.

Šramot na chodbě vylákal z protější garsoniéry vdovu Kovařikovou. Přátelsky ho upozornila:

„Petříku, nejdeš pozdě? Už máš osm!“

„Dobrý den,“ pozdravil, ale neodpověděl.

Pozorně se na něho podívala, znala ho od peřinek. Párkrát ho měla i na starosti, to když si matka vzala noční. Nezdál se jí.

„Poslyš, netrápí tě něco? Nepovídej, že jsi ve své kůži.“

Zavrtěl hlavou a jen se báł, aby se mu oči nezalily slzami. Nejraději by se jí vrhl kolem krku a ze všeho vyzpovídal. Ona by našla řešení. Přirozený stud mu to však nedovolil. Pokusil se o to už jednou doma, ale matka byla právě ten večer příliš, příliš unavená, aby ho vyslechla. Vycítil tenkrát její nezáměr a přestal se svými stesky dřív, než začal.

Komu on si měl vlastně postěžovat? Na učilišti to nemělo cenu. Mistři výcviku byli vesměs toho ná-

zoru, že to jsou věci kluků, kteří si své problémy vyřídí sami mezi sebou.

A jak zle se trestají „bonzáci“ mezi čtyřma očima, si dovedl představit.

„Na shledanou...“ zavrtěl hlavou, vsunul ji ještě více mezi úzká ramínka a kráčel ze schodů.

„Sbohem!“ odpověděla mu, aniž by mohla tušit váhu svých slov.

Před domem ho přivítal ruch čerstvě probuzeného města. Ulice sotva pobrala proud autobusů, tramvají a vozů všech značek. Do učiliště by měl jet opačným směrem, on však, aniž by přemýšlel, zabočil do jedné z postranních uliček, vedoucích přes Děkanou směrem k řece a železničnímu mostu. Dokud žila babička, která byla z Podolí, bývala to jejich oblíbená procházka.

Kdyby tak byl svalouš jako ten Šwarcenegr z amerických filmů, to by se vypořádal se všemi Richardy, co jich jen na světě je. Ale nespravedlivým řízením osudu se mu dostalo slabé konstituce. Jediný ze všech nepřekonal hrazdu ani bradla, kruhy pro něho byly mučicím nástrojem. K velkému obveselení třídy se na ně dokázal jen zavěsit. I učitel tělocviku si na něm brousil ostrovtip.

Minul vorařské muzeum, nedaleko se rýsovaly vysoké oblouky litinové pavučiny železničního mostu. U jeho masivních pilířů se vařila temná voda po deštích vzduté Vltavy.

Onehdy měli hodinu literatury a on nenapověděl Richardovi ani jeden z titulů knih, které napsal Alois Jirásek. A četl snad všechny. Najednou se v něm vzbouřila krev a přesto, že náповěda byla téměř jeho pravidelnou povinností, tentokrát tak neučinil. Richard si nevzpomněl nejenom na Tvrz či Psohlavce, neměl tušení ani o nějakém, Temnu. Odplata však byla hrozná.

Richard si na něho počkal ve skříňkách ještě s dvěma z druháku.

Opřel se zády o zeď – utéci nebylo kam.

„Řekni...“ poskakoval útočníkovi vzrušením ohryzek. „Řekni: Říšánku, odpusť mi, že jsem ti nenapověděl!“

Rány bolely, strachy se až dusil. Texasky mu u poklopce ztmavly velkou skvrnou. Na příkaz klesl na kolena a dotýkal se obličejem Richardových semíšků.

„Vopucuj je!“ poroucheli mu. „Tak dělej! Nebo...“

Nemuseli mu víc hrozit. Dělal, co přikázali. A také opakoval:

„Říšánku, prosím tě, odpusť...“

Velkoryse mu odpustil. Ale pod podmínkou, že

mu přinese dvě stě korun. Na marijanku nebo na perník.

Jak ten rozkaz splnit však nevěděl. Ta částka na něho byla příliš vysoká. A Richard si ho za to podá. A že to umí, o tom věděl příliš dobře...

Otřásl se strachy, nikoli zimou, i když na mostě náramně protahovalo. Obě strany řeky měl jako na dlani, ale ta krása mu teď nic neříkala. Pod sebou viděl střechy smíchovských domů, nad hlavou kroužili holubi i rackové.

Záviděl jim jejich volnost. Svobodu, s jakou si plachtí vzduchem. To musí být nádhera. Nahnul se přes okraj mostu, lidé dole na náplavce mu připadali jako mravenečkové. Ten prostor ho přitahoval. Moci tak zapomenout na všechny útrapy. Na Richarda a jeho kumpány z druháku, na všechno okolo. Jak on se do toho učiliště těšil. To však nevěděl, co ho tam čeká.

„Mamí...“ nastavil tvář větru jako pohlazení.

Nikdy na něho neměla moc času. Od „nevidím do nevidím“ byla v práci. Pak maratón po krámech a „druhá směna“ doma, jak říkala. Bývala tak unavená, že usínala u televize.

Ke své práci v dílně začala ještě o víkendech uklízet ve dvou kancelářích. Osud samoživitelky, jak tomu říkala. S návalem matčiných povinností ale Petr přišel o možnost rozdělit se s ní o své trable, nikdy už se vhodná chvíle nenašla. Zkrátka nebyl čas.

Z nedalekých Emauz se neslo vyzvánění – deset hodin. Měl být dobrých sto a dvacet minut v učilišti. Novou představou ho sevřel ledový chlad.

„Ne,“ zachvěl se. „Už mi to neudělá...“

Před očima měl Richardův bodavý pohled, cítil palčivé facky ve tváři, slova výsměchu!

„Tak ty jsi zapomněl... ty nemáš... a za co si Říšánek koupí kouřeničko?“

A už je veden na záchodky, nebo do skříněk. Dneska má Richard zvláště špatnou náladu. Vždyť se blíží pololetí a doma bude zase poprask. To mají ale z toho, že ho nutí do učení. On chtěl už jít dělat.

Tak jako onehdy, znovu namáčí špičku bioty do žlábků s močí a porouchá:

„Vysuš to pánovi!“

Chce se vzepřít, ale nemůže. Rány do břicha ho lámou, někdo mu šlápl na brýle...

„Né... né...“ výkřik z chlapcova hrdla letí nad Prahou.

Nikdo ho nevnímá, nikdo ho neslyší.

Petr má pocit ptáka s přeraženým křídlem. Zavírá oči a je mu náhle dobře. Usmívá se jako na té fotografii, kde ho matka s otcem nesou v zavinovačce z porodnice...

6. ZÁKON DŽUNGLE – Milan Dušek

Když Zora Procházková zajížděla na parkoviště před Penny marketem, všimla si, že na panelu svítí červená kontrolka. Zpátky se musím zastavit u pumpy, pomyslela si. Domů by ještě došla na rezervu, ale co když bude mít ráno naspěch. Zhasla motor, zatáhla i ruční brzdou, zvedla tašku, přesvědčila se, že má papírek, na který si doma poznamenala, co má nakoupit, a chystala se opustit auto, ale už to nestihla. Na sedadlo spolujezdce dosedl ramenatý muž. Měl velký, zarudlý nos, jako by ho zlobila rýma, silné čelisti a poněkud zakalené oči. Snědou tvář hyzdila jizva, kterou nešlo přehlédnout.

„Co chcete?“ hlesla vyděšeně a pokusila se otevřít dveře na své straně, ale zvenčí ji v tom zabránil další muž. Připadal jí ještě mohutnější než ten vedle ní. I on měl zarudlý nos.

Copak ještě tu dvojici narkomanů nechytli? Proběhlo jí hlavou.

„Trochu nás povoziš, holka.“ Zjizvený vypadal sebevědomě, nepochybně byl zvyklý dostat vše, čeho se mu zamane.

„Ale já musím nakoupit. A mám doma dítě,“ ohradila se nejistě.

„Na to zapomeň. A nedělej voloviny, nebo tě to bude zatraceně mrzet,“ poučil ji.

Vzadu ůukla dvířka a ve zpětném zrcátku zaznamenala tvář muže, který zabránil jejímu útěku z vozidla. Měl husté, téměř srostlé obočí, zaoblenou bradu, odulé rty, prošedivělé vlasy ustupovaly čelu. Pokud zjizvenému mohlo být do třicítky, tehle byl nejméně o deset roků starší.

„Paničko,“ položil jí velkou ruku na rameno, „už ti Julia vysvětlil, co máš pro nás udělat?“

„Nepojedu,“ vymáčkla ze sebe vzdorovitě.

„Ale pojedeš!“ Zjizvený se k ní naklonil, popadl ji za vlasy, zvrátil jí hlavu prudce dozadu. „Že jo?“ zachechtal se.

„Neubližujte mi!“ zamumlala se slzami v očích. Stačí málo a něco mi zlomí! Bolest ji přesvědčila, že nemá jinou šanci. Bylo jí jasné, že odpor by je mohl vydráždit k ještě hrubšímu chování.

„Pusť ji, Julo, už bude rozumná,“ přimluvil se ten za ní.

„Jenom aby...“ zapochyboval zjizvený, ale vzápětí měla volnou hlavu. Zvedla ruku, promnula si zátylek. „Tak už jeď, sakra!“ houkl na ni.

„Kam?“

„Na výpadovku, po ní ven z města.“

Zaváhala. Kdo ji mimo město pomůže? Co jim říct, že nemá dost benzínu? Přemítala.

„Udělej, co ti říká,“ přerušil její myšlenky ten za ní. „Život se s Julou nemazlil. Poučil ho, že se

vždycky musí postarat hlavně sám o sebe, bez ohledu na ty kolem. Prostě vyznává zákon džungle. Můžeš s tím nesouhlasit, ale nezbyvá ti nic jiného, než se podřít. Nebo si myslíš, že na to nemá právo?“

„Nevím. Nikdy jsem o takových záležitostech nepřemýšlela.“ Roztřesenou rukou povolila ruční brzdou. Nastartovala. Naklepla zpátečku.

„Když budeš hodná, třeba ti dá možnost, abys o tom uvažovala. Jeď.“

Couvla, volantem natočila kola, zařadila jedničku. Když najížděla na průchozí silnici, při druhé straně zastavil autobus. Vyhrnul se z něho hlouček lidí, pospíchali k marketu. Co se mnou provedou? Kdyby chtěli jenom auto, skoncovali by to se mnou už u Penny... táhlo jí hlavou a svírala volant stále křečovitěji. Začaly se jí potit ruce. Provoz k marketu byl neobvykle rušný, auta se bezostyšně předjížděla, musela se soustředit, nevnímala, co říkal ten vzadu.

„Já na tyhle žvásty nejsem, zajímá mě jenom oběživo,“ prohlásil zjizvený, když vjela na hlavní.

Třeba je to jen nešťastný a zahořklý člověk. Ale co když je i plný nenávisti k šťastnějším spoluobčanům?

Nesmím opustit město!

Po levé straně se přibližovala čerpací stanice. Aniž by zvolnila, prudce uhnula na výjezd k ní. Byl to riskantní manévr, mohlo proti ní vyrazit vyjíždějící auto, ale měla štěstí.

„Co to sakra děláš, ženská?!“ vyjekl vedle ní zjizvený, ale v tu chvíli už byli mimo hlavní silnici. Dupla na brzdou a instinktivně se jednou rukou zapřela o palubní desku. Zjizvený musel učinit to samé, stejně jako ona nebyl připoután. Tohle ji stačilo, aby opustila auto. Ze všech sil utíkala podle budovy.

Na rohu ji dostihl. Než se ocitla na asfaltu, vykřikla, až ji zabořilo v krku. Ve chvíli, kdy si uvědomila, že se její pokus o útěk nezdařil, a smířovala se s tím, co s ní zjizvený provede, zaslechla hlasy a pak dokonce spatřila dva přibíhající muže.

„Tohle tě bude mrzet, čubko!“ zasyčel zadýchaně zjizvený, popadl ji za ruce a táhl ji zpátky k autu. Ale pak si uvědomil, že těm dvěma nemůže se svým břemenem uniknout. Pustil ji a v jeho pravačce se objevila pistole. Teď, nebo už nikdy! Se zoufalou odvahou se oběma rukama chopila jeho pravé nohy a cukla k sobě. Někde nad ní praskl výstřel, ale vzápětí ti dva zjizveného srazili na asfalt a přemohli.

Když jí jeden ze zachránců pomohl vstát, vzpomněla si na auto. Podívala se do místa, kde ho opustila, ale už tam nebylo.

* * *

Necelých pět minut, než přijela sanitka, využil inspektor Vaňák k tomu, aby od značně oťresené řidičky Zory Procházkové přesně cílenými otázkami získal to nejdůležitější: popis muže, který odjel s jejím seatem v tmavě modré barvě, a espézetku odcizeného auta.

Neprodleně vyhlásil pátrání a požádal o zahájení akce, která měla za cíl, unikajícího zadržet. Pak svěřil řidičku mladšímu kolegovi Bulíčkově a odjel vyslechnout zadrženého, kterého eskortovala hlídka do budovy policie.

K tomuhle bych se nikdy neotočil zády, napadlo Vaňáka, když usedl proti muži s jizvou na tváři. Ten naproti se tvářil jako člověk, který nezapomíná žádnou křivdu. Taková jako on samozřejmě považují za křivdu všechno, co nevyšlo podle jejich představ.

Inspektor zapnul diktafon, sdělil do něj místo, datum, čas a přítomné osoby, vzápětí se zadrženého zeptal na jméno, protože u něho nenašli nic, co by ho identifikovalo. Zjizvený se ušklíbl a to bylo vše.

„Nevadí. Vzali vám otisky. Prozradíte nám jméno svého komplice?“

Odpověď bylo zase mlčení.

„Proč jste přepadli řidičku seatu?“

„Co se tak hloupě ptáte? Potřebovali jsme její auták,“ procedil přes zuby.

„Hodlali jste ho prodat? Nebo jste s ním plánovali nějakou akci?“ pokračoval ve vyptávání Vaňák, ale jeho otázky zůstávaly viset jako otazníky. Stejně jako ty, kterými chtěl zjistit, jak se chtěli zbavit řidičky.

„Nic vám neřeknu!“ zasyčel zjizvený.

„Ani jsem nečekal, že se hned rozpovídáte. Musíte si svého komplice považovat, když vám nevadí, že se ani nepokusil vám pomoci,“ řekl výsměšným tónem Vaňák ve chvíli, kdy do místnosti vstoupil Bulíček a předal mu zpola popsaný list papíru. Přelétl očima text a zadíval se na zadrženého. „Ani to tak dlouho netrvalo, že pane Horváte?“ pousmál se. „Tu šňůru trestů přejdeme, pozastavíme se u loupežného přepadení. V té době jste už vyměnil za nůž pistoli a neváhal z ní i vystřelit. A to ještě nevíme, při jaké další příležitosti jste ji použil...“

„Není moje.“

„Jenom mi neříkejte, že jste ji někde našel.“

„Dostal jsem ji.“

„Od koho?“

„Tohle nemůžu prozradit. Zabil by mě.“

„Pan Soják?“

„Jak tohle víte?“ Zadržený pobledl, jizva na tváři zvýrazněla.

„Seděli jste spolu v jedné cele. Napadlo mě, že jste z nudy v cele mohli něco napláňovat, abyste

měli nějakou tu korunu do začátku. O copak konkrétně šlo, pane Horváte?“

„Nechtějte na mně, abych ho prásknul. Soják vypadá jako dobrák, ale hned sahá po bouchače,“ soukal ze sebe a čelo mu pokryly drobné kapičky potu. Vypadal nefalšovaně vyděšeně. Nebo že by už potřeboval povzbuzení? Vaňákovi bylo jasné, že šňupe, jen si všiml jeho nosu.

„Podle toho, co vám provedl u benzinky, soudím, že on by tyhle problémy neměl, kdyby teď seděl na vašem místě. Je Soják ozbrojený?“

„Nechtěl bych mu být terčem. Nosí Colt Mustang. Devítku. Úplný kanón.“

„Kde ho najdeme?“

„Když to řeknu, jsem mrtvej člověk.“

„Jenom když nám upláchne. Máte šanci, Horváte, měl byste ji využít. Až se vám to rozleží v hlavě, stejně nakonec kápnete božskou. Nic jiného vám totiž nezbyvá, protože jinak budete mít na triku všechno, co Soják napáchá.“

* * *

Zásahová jednotka neprodyšně obklopila domek na předměstí, kde bydlela Sojáková vdaná sestra. S velkou obezřetností policisté pronikli do stavení, ale po Sojákovi tam našli pouze trochu vyžehleného prádla, které už pár dní čekalo na vyzvednutí.

Výslechem Marie Gebaurové zjistili, že staršího bratra, který u nich v pokoji po synovi vlastně pouze přespával, viděla naposled minulý večer. Musel ráno odejít velice časně. Tvrdil, že si shání práci, ale že ho všude odmítají. Nedivila se, vždyť se nedávno vrátil z vězení. Má s tím problémy i její muž, který na ni tlačí, aby bratrovi řekla, že musí od nich pryč. Tvrdil, že ho přistihl, jak si natahoval do nosu bílý prášek, a že by se jednou mohli dočkat nejhoršího. Ale copak může vyhnat vlastního bratra?

V ulici zůstala hlídka, domek byl pod neustálým dohledem. Detektivové i uniformovaní policisté v ulicích dostali kopie Sojákovy fotografie z vězení. Procházeli městem, navštěvovali místa, kde se soustřeďovaly kriminální živly, rozhlíželi se i po modrém seatu. Současně probíhaly i pečlivé kontroly na křižovatkách a výpadekách z města. Od události u benzinky už uplynulo více než deset hodin, ale po Sojákovi a automobilu Zory Procházkové jako by se slehla zem.

Podařilo se mu opustit město, než hlídky zaujaly svá stanoviště?

„Kdoví, kde už je,“ zabručel jeden z dopraváků před křižovatkou za benzinkou, kde to dopoledne všechno začalo. Už ho bolely nohy. Otevřel si dveře služebního vozu, že se posadí. Než to mohl učinit, ozval se jeho kolega.